

Nhân Gian Đa Tình

Contents

Nhân Gian Đa Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46

Nhân Gian Đa Tình

Giới thiệu

Thể loại: Nhất công x Nhất thụ, Chủ thụ, Cổ trang, Cung đình, Ngược, heTình trạng: toàn văn 10 chương hoàn, 1 phiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-gian-da-tinh>

1. Chương 1

Sinh ra trong một gia đình nông gia. Đã vậy nhà lại có đến bảy hài tử, ngay cả cái ăn cái mặc cũng thập phần túng thiếu.

(hài tử: trẻ con, con cái trong gia đình)

Y nguyên là con thứ trong gia, thân là nam nhân, lớn lên ngoài khí chất một nam tử, cũng có chút tư sắc dễ nhìn của nữ tử. Chính là có nét ưu tú, xinh đẹp. Nhưng cũng không có gì lấy làm đặc biệt. Khi nhìn vào sẽ thích, thế nhưng không gặp một thời gian liền muốn quên. Một chút tư sắc cũng không khiến người ta có thể nhớ hoài.

Năm đó, y mười tuổi, thôn trang có nạn mất mùa, trong nhà lương khô, gạo thóc cái gì cũng cạn. A Thất sinh ra ốm yếu, nay lâm bệnh nặng không tiền chạy chữa, nhà liền lâm vào cảnh khốn cùng. Ngày nọ, vừa may có một thương nhân đi ngang qua trông thấy y liền ngỏ ý muốn mua. Thấy gia cảnh hoạn nạn, bớt

một người như bót một miệng ăn, y cũng cam nguyện bị bán đi lấy tiền chạy chữa cho đệ đệ.

Dù cho có bị bán đi làm hạ nhân ở nơi nào đó, cực khổ thế nào y cũng có thể cam chịu được. Chỉ là không thể ngờ đến, ngày đó thương nhân kia mang y đi đến một nơi rất xa, xa đến nỗi mai này y có muốn trở lại thăm gia cũng không biết đường mà về.

Dừng lại ở thành Hàng Châu, thương nhân mang y đến một tửu lầu ngã giá bán. Bên ngoài kia, bảng hiệu đề chữ rất to, ngày đó y thất học nào biết đó là gì. Mãi sau này mới biết chính là “Du Xuân Lầu”, một nơi xa hoa trụy lạc nhất thành Hàng Châu này. Bên trong đủ loại kiểu mua vui. Các cô nương, công tử ở đây đều thập phần xinh đẹp. Cả người nồng đậm mùi phấn son đến hắt hơi mấy cái vẫn không thể chịu được. Bọn họ chính là sẵn sàng ngã vào lòng bất cứ vị khách nào đến, miễn là có tiền.

Tú bà kia, một nữ nhân trung niên có chút béo, trông không ra được có điểm nào đẹp để đáng nhìn, trừ trên mặt có quá nhiều phấn son cũng không che được nốt ruồi rất lớn ở khóe môi trên. Giọng nói ẻo lả, nghe qua liền biết không phải loại người gì tốt lành.

(trung niên: tuổi khoảng 40 – 50 tuổi)

Người thương nhân sau khi rời đi bỏ lại y giữa một đám người xa lạ, tú bà kia gọi một tiếng liền có hai nam tử mang y vào trong, lại nghe có tiếng ong ong bên tai: “Mang hắn đi, dạy bảo cho thật tốt vào.”

Khi đó không biết y cần được dạy bảo điều gì, duy chỉ biết đó chính là đêm đau đớn nhất đời này phải chịu đựng. Ngày bị bán đi y không biết cuộc đời chính mình lại rơi vào cảnh so với nghèo túng còn khổ sở, ô nhục hơn.

Miền man suy nghĩ mãi những chuyện xưa nay đều rõ ràng hơn. Tự nhìn hình ảnh chính mình qua tấm gương soi, y càng không biết người trong gương kia là ai. Thời gian trôi qua rõ là đáng sợ. Có thể biến một đứa trẻ vốn tâm tính ngây thơ hiền lành cái gì cũng không biết, lại trở thành một loại tuyệt đại danh kỹ.

Năm xưa lúc y vừa vào đây, cay đắng, ngậm ngùi, cái gì cũng đều trải qua. Khách nhân đến phiêu kỹ, hầu hạ có chút không tốt liền bị đem đi dạy dỗ. Có lần bị bắt trói nhốt đến mấy ngày liền không được ăn uống. Trong phòng tối kín, nhìn cái gì cũng không rõ, chỉ là rõ một điều y nhất định phải vượt lên. Nếu không y nhất định sẽ chết, mà còn chết rất thảm. Nói sơ diện cái gì, y chính là cái gì cũng phải từ bỏ. Một chút tự tôn nam tử cũng phải bỏ. Từ đó y biết cuộc đời mình càng thay đổi. Thay đổi đến bây giờ y thực nhìn không ra chính mình là ai.

Vừa lúc bên ngoài phòng có tiếng đồng đạc gọi: “Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, đến người rồi. Mau, mau ra tiếp khách a.”

Y nửa tiếng trả lời cũng không, lặng lẽ đi ra. Bạch y tươi sáng, mái tóc đen tuyền như tơ lụa nửa buông xuống, nửa cài trâm lục bảo, đường viền phía bên ngoài ngoại bào tô điểm thêm vài nét hoa văn lam nguyệt sắc tinh tế, dáng vẻ ôn nhuận, nét mặt tựa như thu thủy, âm trầm mà xuân sắc. Bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, từ dung mạo đến cốt cách quả là thập phần xinh đẹp, lúc được diện kiến càng khiến người ta một trận ngỡ ngàng kinh hô cùng tán thưởng. Thân là nam tử, sao lại quá phần diễm lệ thế kia. Thực là không

thể đem y so sánh với đám tiểu quan ở đây a. Chính là nhìn vào liền khó quên. Nếu nói cái tư sắc của y không khiến người ta lưu lại được, y nhất định mỗi ngày đều phải tự điểm tô làm mới chính mình. Để không phải ai cũng có thể đem y ra dẫm đạp.

(tiểu quan: kỹ nam thanh lâu xưa)

Đám người nhón nháo bên dưới nhìn lên trên lầu cao, y ngay cả thùy mi cũng không nhướng lên nhìn. Như vậy trên người lại càng toát lên khí chất thanh cao khó nói được. Y hiện tại chính là hoa khôi của Du Xuân Lầu a. Bọn người đến đây, cũng chỉ muốn một đêm xuân cùng đệ nhất danh kỹ Hàng Châu mà chẳng cần biết cái người kia là ai, chỉ nghe tiếng đồn vang xa, nay được tận mắt chứng kiến diện mạo lại càng nổi lên ham muốn. Trên tay y cầm một quả tú cầu đỏ thắm, hướng mắt nhìn xuống. Bên dưới bọn người nhón nháo đưa tay lên gọi to: “Du Nguyệt! Mỹ nhân a! Mau ném qua đây.”

“Du Nguyệt a? Cái tên này cũng thực là hay.” Bên dưới, giữa đám người nhón nháo đưa tay hướng lên, một nam tử anh tuấn, phong thái khí chất hơn người vẫy quạt nhìn lên trên tự thán. Kia người quả là như tên, đều khiến người không khỏi rung động. Lại nói đám phàm phu ở đây, nhón nháo làm cái gì. Hắn chỉ muốn nhìn một lúc thôi a, vậy mà cứ dè hấn đến muốn ngạt thở đi.

Du Nguyệt, đây nguyên cũng là cái tên Du Xuân Lầu gọi y. Ngày đó chỉ nhớ y gọi là A Lục. Duy cái tên phụ mẫu đặt cho y, nửa chữ cũng không thể nhớ ra.

Du Nguyệt nhìn đám người nhón nháo bên dưới, trong tâm liền dậy lên một trận ghê tởm. Nếu có thể lựa chọn, y đương nhiên không muốn chọn ai trong số đó. Chỉ là y có thể sao. Mất đảo quanh một vòng cũng không nhìn thấu được ai. Lại nghĩ đến sự tình khinh bạc. Y dù có là hoa khôi Du Xuân Lầu này nọ, nhưng thanh cao cái gì, chẳng qua cũng là một tiểu quan. Có phải cái hạng người gì lấy làm cho quý giá. Chọn khách nhân, làm ra lại giống như chọn tướng công. Bực sự này nghĩ mãi không chịu được. Tú cầu theo đó mà vùng khỏi tay y liền bay lên cao. Đám người bên dưới nhìn hướng cầu bay liền xô đẩy nháo nhào theo mà bắt lấy.

Sự tình nhón nháo chớp mắt một cái không biết tú cầu kia đã rơi vào tay ai. Du Nguyệt ngăn người nhìn xuống bên dưới một lúc rồi thở ra. Nam tử nhận được tú cầu ngơ ngác không hiểu chuyện. Một đám người ôm hận nhìn hắn. Hắn lại đưa mắt hướng lên dáng người từ phía trên cao nhìn xuống nở nụ cười. Người kia đương nhiên trước đó không thấy hắn đang rất chất vật bị đám người đè nén suốt. Vừa lúc định bỏ đi liền thấy tú cầu bay tới tiện tay bắt lấy. Chỉ là không ngờ...

Du Nguyệt quả là may mắn, nam tử kia không phải tệ. Lại nói ánh mắt hắn khi nhìn y, vạn phần hoa si. Y trong lòng khẽ dao động, tim cũng bắt đầu run lên. Tâm lại có chút khó nhịn, y lập tức quay đi để lại tiếng nuốt trong mắt bao nhiêu người ngơ ngẩn nhìn bên dưới.

Nam nhân được tú bà đưa đến nguyệt phòng

(tên cái phòng, không phải phòng hoa chúc)

. Vừa vào bên trong liền nghe thấy thanh cầm như sắc xuân hoa lệ, còn chưa kịp tỉnh ra hắn lại trông

thấy Du Nguyệt ở phía sau bức màn, người đang ngồi ở cái bàn chính diện, trên mặt bàn là một thanh cầm quang sắc đẹp đẽ. Ngón tay thon dài tinh tế lướt nhẹ trên cung đàn, thanh âm vang lên càng trong trẻo. Hần nhẹ khép cửa lại, từ tốn bước vào trong đến bên ghế ngồi xuống, tay nâng lên tách trà cực phẩm hương lải đưa đến miệng, một lời cũng không nói chỉ lặng nhìn y.

Người kia tâm không động, thấy người vào vẫn có thể tĩnh lặng như không hề hay biết, thanh âm vẫn tiếp tục vang lên âm trầm. Hần nhẹ đặt tách trà xuống, mắt cũng liền khép lại. Âm thanh tinh tế đi vào tâm, trước mắt hần là một vài cảnh tượng đẹp đẽ thế nhưng lại nhận ra có phần thê lương. Kia là giữa cánh đồng phủ sắc vàng rộng lớn, một hồ nước tĩnh lặng, nhìn có chút lạnh lẽo của khí trời đang vào thu. Một chiếc lá vàng nhẹ rơi xuống, đủ khuấy động làm cho mặt nước gợn lên cơn sóng nhỏ. Tâm lãnh tịch tịch bao năm thấm phần thê lương cùng ảm đạm. Lá kia một lần đậu lại trên mặt sông không nở rời đi cũng rời đi. Mặt sông có lúc cùng lá lay động vui đùa như quên bớt nỗi cô đơn, rồi cũng lại trở về một cõi mệnh mông cô quạnh...

(tịch tịch: cô đơn, tối tăm, lạnh lẽo)

Khúc nhạc vẫn chưa dứt mà nam nhân kia đã vội lắc đầu thở dài. Bỗng chốc thanh cầm dừng hẳn. Người kia đưa mắt nhìn hần có chút ngạc nhiên hỏi: “Công tử vì sao lại đa sầu? Liệu có phải thanh cầm kia làm phiền lòng công tử?”

“A không không!” Hần đưa mắt nhìn Du Nguyệt vội nói: “Sao có thể, thanh âm kia quả là tuyệt sắc. Cũng không cần vì ta mà phải dừng lại, mong người cứ tiếp tục, ta thực muốn nghe hết khúc tấu cầm này.”

“Ân.”

Du Nguyệt nhẹ gật đầu không nói gì. Âm thanh trong trẻo kia lại một lần nữa vang lên như đưa hồn vào xuân mộng miên man thế nhưng cũng thấm buồn vô tận... Tựa như câu chuyện bi thảm đời ai lại lần nữa vang dậy lên một trận thê lương cùng thống hận. Giống như đã từng trải qua một mối tình vàng son hoa lệ. Sau bị rơi xuống vực sâu vô đáy...

Bất giác tư cầm dừng lại, bốn bề cô tịch, không tiếng người vỗ tay, cũng không có người buông lời tán thưởng. Ngọn nến vàng lung linh bị một cơn gió lùa lay động muốn tắt lại mờ nhạt sáng. Nước mắt cũng muốn thấm rơi liền ngưng đọng. Chuyện dĩ vãng từ những ngày xa xưa, đến chuyện đã từng qua đi tựa như mơ hồ, cùng với chuyện của hôm nay, bất kể là chuyện nào cũng đều khiến người ta bi thương.

Chuyện xưa như mới vừa xảy ra hôm qua, một thân nam nhân anh tuấn vĩ ngạn đẹp đẽ. Ngón từ nhả nhận tinh tế thấm động lòng người. Cử chỉ ôn nhu ấm áp, đem người vào lòng ôm ấp.

Sau một đêm xuân mãnh liệt, người kia rời đi, còn hứa sẽ quay lại chuộc thân cho y. Du Nguyệt còn nghĩ chuyện kia là không tưởng. Khách nhân đến, có người nào không hứa hẹn là sẽ quay lại chuộc thân cho ái nhân. Nhưng người đến mấy lượt rồi vội vàng ra đi, nào có ai nhớ đến lời hứa với một tiểu quan thanh lâu là cái gì. Nam nhân kia rồi sẽ như vậy. Cũng biết trông chờ vào một lời hứa là ngu ngốc, Du Nguyệt lại chưa từng đặt hy vọng vào ai, duy chỉ có hần.

Ngày hần ra đi, y một tâm mong chờ đến muốn héo hon gầy mòn. Mỗi ngày ngồi trên lầu cao nhìn xuống dòng người xui ngược bên dưới tìm mãi bóng hình quen thuộc. Nhưng người đi một ngày cũng không hề quay trở lại. Mãi đến ngày rằm tháng thứ hai bỗng có một đoàn người kiệu đến rước dâu đi. Đám khách nhân ngơ ngác nhìn đoàn người đến.

Tú bà kia một tâm tiếc nuối cũng đành phải để bảo bối ra đi. Cái ruồi duyên ở cửa môi mấp máy lên xuống theo mấy lời tha thiết như tiền nữ nhi đi xuất giá, tay cầm chiếc khăn chấm chấm trên khóe mi gạt đi nước mắt, thế nhưng nhân trông lại hướng trộm xuống một chiếc rương đầy bạc mà muốn nhảy dựng lên.

Du Nguyệt nhìn mãi nhân cách người này chỉ có thể lắc đầu không nói, như vậy liền bước lên kiệu theo đoàn người rời đi.

Ngày được đưa về, y ngơ ngàng nhìn một nơi trắng lệt uy nghi. Chính là có nằm mơ cũng không ngờ lại bước chân đến nơi này. Đây là hoàng cung. Rời khỏi kiệu hoa, liền có một vị công công đang đứng chờ, vừa thấy y liền nói: “Thỉnh công tử theo nô tài vào bên trong!”

“Ân.”

Công công kia hướng thẳng một đường mà đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn y. Du Nguyệt theo chân hần đi một mạch vào sâu bên trong hậu cung, xuyên qua đông viện, đến một nơi khá yên tĩnh, chính là Tiêu Tịch Lâu. Dừng lại trước cửa thềm hần quay lại nói: “Thỉnh công tử, bên trong Hoàng Thượng đang chờ!”

“Ân, đa tạ!”

Tiêu Tịch Lâu a, một cung nhỏ tĩnh lặng cạnh lãnh cung. Nhưng nơi này so với lãnh cung thật không nhiều khác biệt. Ngày nào còn hần lui tới, còn có chút màu sắc. Khi người không tới, liền rơi vào quên lãng. Thực không biết hần dụng tâm như nào sắp đặt y về đây. Không phiền, không nhiễu, không chút bụi trần. Ngày ấy, y đương nhiên không hiểu.

Vừa bước chân vào bên trong, đã thấy một nam tử vận hoàng bào sáng lạng, ẩn đường tinh tế, ứng mâu chính trực, nhân tình ôn nhu ấm áp quay lại nhìn y. Nhận ra được, Du Nguyệt vội quỳ xuống khấu kiến: “Thảo... thảo dân khấu kiến hoàng thượng. Thảo dân có mắt như mù, thực không biết người chính là... lại có phần mạo phạm, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

“Ân, không biết không có tội. Mau đứng lên!” Hần vội bước tới nâng người y lên: “Đến đây với trẫm!”

“Ân.”

Thân nam nhân vĩ ngạn một tay cũng đủ đem y đặt trong lòng che chở. Ngày y vào cung, lẩm lợm dèm pha đàm tiếu sau lưng của phi tần cùng cung nhân. Hần như vậy nào có để tâm, chính là gạt hết bọn họ sang một bên. Ngày ngày sau giờ thượng triều đều đến bầu bạn cùng y. Đêm rằm lại cùng y thưởng nguyệt đối ẩm...

“Ái khanh, thích uống rượu sao?”

Hắn nhìn Du Nguyệt chỉ sau một lúc cạn tửu, trên nét mặt liền ửng lên một mặt đỏ hồng hào, biểu tình nhìn qua thực khác lạ cùng có chút thú vị. Một cái vẻ thích thú, mê mẩn nghiêng ngả.

Du Nguyệt nghe hỏi liền gật đầu: “Ân, rất thích, chỉ là...”

Ngày trước khi còn ở Du Xuân Lâu, dù có cái tính háo rượu, y cũng làm sao dám bộc lộ. Luôn luôn buộc mình phải tỉnh táo. Dù có cạn vài chung rượu nhỏ, liền tỏ ra bộ dạng say sẩm. Chính là say mà không say, say rồi lại như không, đều khiến người ta ưa nhìn.

Chính là đêm nọ, hắn cứ nhiên buộc y uống rất nhiều rượu, như muốn đem cả con người thật của y ra bóc trần. Sau lại vui vẻ nhìn y say rượu nói: “Người thích uống rượu như vậy, cần gì phải che giấu. Mỗi ngày trầm đều sai người mang thượng tửu đến ban thưởng cho ngươi.”

“Ân... Tạ hoàng thượng.” Du Nguyệt nhân tình có chút ấm hưởng lên nhìn người kia. Hắn đang nâng sủng y trong lòng, một chút cũng không rời. Hơi ấm kia quả thực là thứ hại nhân. Biến tâm tính một người như tấn băng dần tan ra. Cũng có thể biến một người như mặt trời đang xuân quay về một cõi âm lạnh lùng cô tịch.

“Ái khanh nói, vì sao lại thích uống rượu?”

Du Nguyệt tay nâng tĩnh rượu lên nhìn rồi lắc lắc nở nụ cười lạnh nói: “Rượu a... nói người thật lợi hại. Trên đời này, ai cũng có thể phản bội ta, bỏ quên ta, duy chỉ có người... không bao giờ bỏ ta. Lúc nào cũng bên cạnh ta như hình với bóng... nói người mới thực là bằng hữu chân chính của ta a.”

Lời vừa dứt tâm cũng dậy lên một trận bi thương. Y gục đầu xuống bảo cầm thì thầm: “Say rồi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không nhớ. Một chút tình cảm xa xưa cũng quên rồi... thực đã quên rồi.”

Làm bầm mãi mấy câu như tự thôi miên chính mình, đi vào cõi mộng hư vô.

2. Chương 2

Tái quay về cái thuở y còn tưởng sau khi trải qua bao nhiêu cơ cầu, trời rốt cuộc không phụ lòng người, cuối cùng cũng được viên mãn, bỏ đi hết gánh nặng quá khứ, tâm cũng không còn âu sầu trầm lắng, vui vẻ nhiều hơn, cũng là ngày ấy có hắn luôn luôn bên cạnh đối ẩm, chuyện trò. Lời êm ái dễ nghe bên tai, cùng hẹn thề sắc son, nói cái gì mà sơn cùng thủy tận... Chính là sơn vẫn trùng trùng, thủy thẳng thẳng năm năm mấy lượt lên xuống chưa bao giờ tận. Bất quá là cái tâm người đã tận.

Hắn là quân vương, hậu cung có hơn ba ngàn mỹ nữ. Mỗi năm vẫn lần lượt tuyển thêm người vào cung.

May mắn thay cho ai có sắc xuân tu hoa bé nguyệt, rơi vào tầm mắt của hần, liền có ân sủng, quyền thế vô tận. Nhưng khi nào đó, hần đã không còn ân luyện, người cũng rơi vào cô tịch. Chôn vùi cả đời xuân ở chốn hậu cung không ngày trở ra. Trừ khi người chết đi mới là chân chính giải thoát.

Chỉ chưa đầy nửa năm kể từ lúc đặt chân vào cung, niềm vui, hạnh phúc, cái gì cũng như đóa bạch mai chỉ vừa chớm nở giữa lúc xuân thì đã vội âu sầu héo úa. Một ngày cuối thu, hần âm thầm đến Tiêu Tịch Lâu, bộ dáng đã không còn như ban đầu, cái tâm của hần đã đặt về một nơi khác.

Thời gian thân cận kia với hần đã là quá nhiều. Bất quá cái gì càng tường tận rồi lại càng thấy chán. Dễ dàng có được, dễ dàng chiếm lấy, cũng dễ dàng bỏ đi. Hần một tâm hồ hững lui đến lưu lại một đêm. Cũng không biết y đối hần là loại ân tình gì. Chỉ sau đêm đó, hần không còn quay trở lại.

Y dù có chờ hần đến mỗi mòn cũng không thể nào gặp. Sau mấy tháng dài mong đợi, còn nghĩ hần có chuyện, y lén rời khỏi Tiêu Tịch Lâu tìm hần. Thế nhưng, người kia nói là ai đây, trừ khi hần muốn gặp y, nhưng hần chính là không muốn gặp y, y có thể gặp sao.

Du Nguyệt đứng lặng trước Bảo Tâm Cung rất lâu mới liền nghe tiểu thái giám trở ra nhìn y có chút khinh ý nói: “Người thực to gang a, nói hoàng thượng là ai mà người muốn gặp liền gặp được sao, mau đi đi, hoàng thượng đang không tốt, người nói không muốn gặp.”

“Không muốn gặp ta sao?”

“Mau đi đi!”

“Ân.”

Du Nguyệt một tâm đầy thê lương bước đi. Cũng không biết phải đi về đâu. Hoàng thượng như vậy thực sự không muốn gặp y sao?

Trên đường trở về y còn nghe đám cung nhân thì thầm nói, Tây Hồ Tộc dâng đến một vị “Mỹ Cơ” thập phần tú lệ, cốt cách thanh nhã không gì sánh bằng. Người vừa đi diện kiến đã muốn lấy đi cái tâm của hần a.

Lời nghe qua, nước mắt không tự chủ được lại rơi xuống giàn giụa. Người kia như vậy là đã đem y chôn xuống vực sâu rồi đi. Y lặng bước trở về Tiêu Tịch Cung không bao giờ lại muốn quay trở ra.

Đã qua rồi cái thời ân luyện, Tiêu Tịch Lâu lại trở về kiếp cô lãnh. Bất quá khác hơn một chút, vì nơi đây sớm tối đều có bóng người lặng lẽ đi lại.

Đêm đêm nằm xuống, y đều nhớ lại rất nhiều chuyện. Cứ nhiên toàn là những chuyện hoang đường. Nhớ đến hần tâm liền dậy lên trận thê lương. Đời này đã định sẵn, y sao lại quá xuẩn ngốc như vậy. Chỉ là y đã sớm quên, người khi xưa đã từng dạy dỗ: “Thân người chôn thanh lâu, tâm không thể động. Dù kẻ kia

có như thế nào, cũng tuyệt không thể.”

Nói y không thể yêu, dù có là một nam nhân bình thường. Nay đừng nói gì đến một đương kim thiên tử. Hắn ngự ở chốn nào, liền có phải y muốn là được. Trách sao ngày nọ, tú cầu vô tình sao không rơi đến tay ai, lại rơi vào tay hắn. Kể từ đó vạn kiếp bất phục, bất hối.

Tái tỉnh lại bên tai y mơ màng nghe thấy giọng nói quen thuộc trách cứ. Còn tưởng là tiếng người xưa đột nhiên trở lại. Du Nguyệt nhẹ mở mắt ra nhìn, sau liền gục đầu xuống không nói gì, biểu tình thực là thất vọng.

Nguyên lai ngày đó, lúc còn hắn, trông thấy tiểu thái giám nhỏ tuổi này bị đám người ức hiếp. Thấy lòng thương xót liền thỉnh người kia cho lưu lại cung. Hắn ban đầu không có tên, sau liền gọi là Tiểu Viên Tử.

“Chủ tử, người xem đêm qua ta cái gì cũng chuẩn bị sẵn cho người. Chăn giường thế này người không ngủ, lại ngủ ở đây. Cửa cũng không đóng lại. Đêm qua giông gió lớn như vậy, người thế này nhất định sẽ bệnh a.”

Du Nguyệt rời khỏi ghế, đứng thẳng người dậy khoát tay: “Không sao, ta chính là không sao... ách... Người lo cái gì... ách...”

Người vừa định bước đi liền chao đảo ngã tựa vào cạnh bàn, ngay lập tức Tiểu Viên đỡ y đi đến bên giường, giọng điệu có chút không vui nói: “Người a, ngày nào cũng say như vậy. Ta đưa người đi lên giường nằm nghỉ cho tỉnh.”

Du Nguyệt một lời cũng không nói, cả người nặng nề nương theo Tiểu Viên Tử đến bên giường liền nằm xuống. Nhìn tiểu tử này đều khiến y nhớ lại chuyện khi xưa. Hắn lúc mới về Tiêu Tịch Lâu cũng chưa đầy mười tuổi. Dáng người thấp bé, đứng cũng chỉ tới vai y. Vậy mà mới đây thôi, có bao lâu đâu mà đứng đã muốn cao hơn y. Nghĩ đến y cười lạnh một cái.

Tiểu Viên Tử đang lau người cho y, có chút kỳ lạ hỏi: “Chủ tử, người thế nhưng sao lại cười?”

“Không có gì.” Du Nguyệt quay người hướng về bên trong, trầm mặc một chút gọi: “Tiểu Viên Tử...”

“Ân, chủ tử có gì căn dặn?”

“Người năm nay bao nhiêu rồi?”

Tiểu Viên Tử nghi hoặc nhìn Du Nguyệt. Câu này mỗi năm, y đều hỏi hắn. Trả lời mãi người cũng có lưu tâm lại đâu. Hắn thở nhẹ một cái nói: “Chủ tử, ta năm nay đã mười ba.”

“Mười ba rồi sao?” Du Nguyệt thùy mi đang khép kín liền kinh động mở rộng ra: “Mới đó mà đã lớn vậy

rồi sao...”

“Ân.”

Ở nơi này, một góc khuất của chốn hoàng cung, ngày đêm cô tịch, quạnh hiu, không bóng người lui tới, thời gian qua lại quá dài. Tới lui mãi rồi cũng không biết ngày tháng qua đã là bao lâu. Chợt tỉnh ra cũng đã mất hơn ba mùa xuân qua đi. Y thở dài một hơi lắc đầu tiếc nuối, miệng lầm bầm: “Đã mấy lượt xuân đến rồi đi, mà sao vẫn chẳng thấy gì... sao chẳng thấy gì a...”

“Chủ tử...”

Tiểu Viên Tử ngơ ngẩn nhìn chủ tử của hắn. Thoáng một cái người kia liền không động đậy. Trông như có vẻ đã ngủ say. Tiểu Viên Tử gọi mấy lần vẫn không tiếng đáp lại. Bất quá hắn biết y vẫn chưa ngủ. Người kia chưa bao giờ nằm xuống liền có thể ngủ ngay được, ý này là muốn hắn tự mình lui đi.

Kể từ ngày hoàng thượng không còn đặt chân đến đây, người cũng quay về một kiếp cô lãnh. Mỗi ngày đều thả mình vào trong tửu chén bê tha, uống bao nhiêu cũng không đủ, say mãi, say mãi như không bao giờ tỉnh lại được.

Nhìn y khiến Tiểu Viên Tử nhớ lại khi xưa liền không khỏi tiếc nuối. Một người vốn đang tài hoa xuân sắc như vậy, sao lại sớm đưa mình rơi vào bế tắc. Thanh cảm năm xưa y tấu cho hoàng y nam tử kia nghe, có bao nhiêu trong trẻo mạch lạc, hôm nay lại càng trở nên thê lương sâu thẳm. Mỗi lần nghe thanh âm trầm trầm vang lên đều khiến người ta ruột gan sầu héo. Hắn theo y đã nhiều năm như vậy, cũng không thể chịu được. Đêm qua, người kia lại ngẫu hứng tư cầm, hắn dù một chút cũng không dám nghe qua, liền chạy trốn biệt ở góc nào đó sáng lại quay về. Lưu luyến nhìn chủ tử một lúc, Tiểu Viên Tử lặng lẽ lui ra.

Nhận ra bóng người đã đi khuất, Du Nguyệt lại gượng dậy đến ngồi trước tấm gương sáng. Nhìn ảnh chính mình qua gương, một lần nữa y cũng chẳng thể nhận ra người trong kia là ai.

Năm xưa đường đường một đệ nhất danh kỹ thanh chấn Hàng Châu, màu như xuân hoa, bao người mơ tới. Cũng là gieo nhiều khổ sở uất hận. Vốn là một thân nam tử lại hóa thành một kiếp phận hồng nhan. Gặp hắn, cuộc đời thâm trầm lên xuống mấy lượt, cũng lại về một phận hèn mọn không đáng nhìn.

Ngày ngày cũng chỉ biết đắm chìm trong tửu chén, vui say cùng bằng hữu chân chính, thân đã tàn đến muốn nhìn không ra được chính mình là ai.

Ngay lập tức y úp mạnh mặt gương xuống bàn quay đi. Vừa ra trước cửa liền thấy Tiểu Viên Tử hào hển chạy tới nói: “Chủ... chủ tử...”

“Có chuyện gì?” Du Nguyệt trầm mặc hỏi.

Tiểu Viên Tử dần hơi thở khô khan mệt nhọc xuống nói: “Đêm... đêm nay hoàng cung có... có đại yến a.”

“Đại yến?” Cũng không liên quan y, ngay lập tức y quay đi đưa tỉnh rượu vào miệng uống một hơi thản nhiên nói: “Chuyện này thì liên quan gì ta. Nói làm gì?”

“Chủ tử...” Tiểu Viên Tử kéo tụt áo y lại, đồng thời giật lấy tỉnh rượu trên tay y nói: “Ai da, chủ tử đừng uống nữa a.”

“Ngươi!”

Du Nguyệt có chút giận nhìn Tiểu Viên Tử, hần lại vui vẻ nói: “Chủ tử, đêm nay là đại yến mừng thọ của hoàng thượng rất lớn, đặc cách cho toàn bộ cung nhân đều có thể tham dự a.”

“Thật sao?” Du Nguyệt trên nét mặt quả có chút vui hỏi.

“Ân, chủ tử cũng chuẩn bị đi a.”

“Chuẩn bị đi?” Lời vừa nói đến, Du Nguyệt liền trầm mặc xuống nói: “Ta cũng đi được sao?”

“Được a, chủ tử để ta giúp ngươi chuẩn bị.”

“Ân... Để tự ta là được rồi. Ngươi lui ra đi.”

“Chủ tử?”

Du Nguyệt một lời cũng không nói, đi vào bên trong. Thực không biết, y đi để làm gì đây? Để nhìn bậc tình nhân là hần sao? Để được một lần nhìn thấy hần sao?

“Nhìn một lần rồi cũng được gì đây a?”

Nghĩ rồi y lắc đầu lặng thinh trầm mặc.

Đêm xuống, hoàng cung náo động rộn ràng mừng đại lễ. Hoàng y nam tử trên cao uy vũ đứng nhìn quần thần bên dưới hành lễ: “Ngô hoàng vạn tế, vạn tế, vạn vạn tế!”

“Trầm miễn lễ, chúng khanh bình thân!”

“Tạ ân hoàng thượng.”

Vẫn là giọng nói trầm trầm thập phần quen thuộc, y còn tưởng đã quên lâu rồi, nay bỗng nhiên nghe lại

mới biết là kia vẫn luôn ở mãi bên tai. Chỉ là bây giờ nghe sao quá phần xa lạ.

Ngay lập tức đám người ai về vị trí đó. Hầu là cung nhân phi tần, dù có thất sủng cũng có một vị trí để ngồi. Du Nguyệt lại ngồi ở một nơi rất khuất phía sau đám cung nhân nhìn lên. Chỉ cảm thấy mắt muốn mờ đi, chính là xa quá, y nhìn hần thể nào cũng không quen, không rõ. Tái nhìn xuống, liền thấy trên bàn có rất nhiều món ăn ngon, cùng một bình thượng tửu. Theo thói quen, y đem bình rượu kia đưa vào mũi ngửi ngửi mấy cái liền tán thưởng: *“Rượu này thật ngon a.”*

Y chính là mấy năm gần đây làm gì còn những thứ thượng tửu như này để uống. Một chút bổng lộc thường niên bọn người vẫn còn nhớ mang đến cho một tiểu quan thất sủng, chỉ đủ để mua vài tỉnh rượu lễ bình thường ngoài cung. Chính là nhạt như nước, có uống cũng như không. Hôm nay vui như vậy, rượu ngon như vậy, y nhất định không thể lãng phí a.

Giữa buổi đại yến, người người vui cười chúc phúc cho đế quân kia. Náo động bao màn trình diễn kinh người. Duy chỉ có một bạch y nam tử lúc nào cũng cúi gầm mặt xuống một mình uống rượu không để ý gì xung quanh. Tái nhìn lên cũng là lúc hoàng y nam tử đứng trước mặt. Du Nguyệt một trận kinh động cũng không nói, tim đập liên mấy hồi liền nghe thanh âm trầm trầm hỏi: “Người tên gì? Đến từ đâu?”

Một lời nghe qua, y liền thấy đầu óc chính mình xây xẩm. Tim chợt thắt lại một trận ê buốt. Hần quả là đã quên mất y rồi. Du Nguyệt một tâm thê lương cúi gầm mặt xuống quên mất câu trả lời. Ngay lập tức trên mặt hần có chút giận hỏi: “Trầm hỏi, người như nào lại không trả lời?”

Người kia trông có vẻ là đã say, còn say hơn cả người chưa bao giờ tỉnh là y. Du Nguyệt hạ thấp giọng xuống nói: “Hồi bẩm thánh thượng, hạ thần tên gọi Du Nguyệt. Đến từ Du Xuân Lâu.”

“Du Nguyệt? Du Xuân Lâu?”

Nguyên lai là một tiểu quan a, thế nào lại có mặt ở đây. Hần nữa tỉnh, nữa say thực không nhớ. Lại ngẫm đoán cách đây không lâu, hần cũng có mang vài tiểu quan về cung. Người này chắc cũng vậy đi. Nghĩ mãi được đáp án, hần thản nhiên nói: “Đêm nay người đến thị tẩm trẫm đi.”

Du Nguyệt tâm lại càng thê lương hạ thấp đầu xuống nói: “Ân.”

3. Chương 3

Đại yến vừa tàn, hoàng y nam tử say đến cái gì cũng không biết. Người được lệnh đến thị tẩm, theo tiểu thái giám cúi gầm mặt bước đi. Tiểu thái giám nhìn cũng không thèm nhìn lấy mặt. Chính là người này, cách đây vài năm đã đi vào quên lãng, không còn ai nhớ đến.

Du Nguyệt vừa được đưa vào trong liền bị hần mạnh kéo xuống bên giường. Nam tử năm xưa cái gì cũng ôn nhu, bây giờ lại như mãnh thú cường bạo không một chút thương tiếc áp người xuống dưới thân. Tiểu

u cốc sau mấy năm liền khép kín, bất ngờ bị mở toan ra, người kia đem cả thân hung khí cực lợi hại tiến nhập sâu vào, liền khiến y thấy người đau đớn như sắp chết. Chính là môi y cắn chặt lại, đến xuất huyết vẫn không thấu khỏi đau đớn dưới hạ thân bị người không một chút lưu tình luật động. Y cảm thấy cả người như bị xé đôi ra theo từng cử động mạnh bạo của hắn. Nước mắt không tự chủ lại rơi xuống sau bao năm cảm lạnh, thoáng chút giàn giụa trên cả gương mặt nhem nhuốc. Sợ hãi, y chính là đang sợ hãi. Năm xưa, dù lần đầu tiên kia có bị hai nam nhân cường bức cũng chưa thấy đau đến như vậy. Thân đau, tâm can cũng một trận tê dại đến liệt phế. Y thà là cả đời để nam nhân kia quên lãng y, cả đời này cũng không xuất hiện trước mặt hắn, cũng không muốn một đêm đầy đau đớn như này.

Bất giác một thanh âm bất nhẫn vang lên: “Vân Mộng!” khiến hắn như bừng tỉnh, cũng là lúc người kia máu tươi thấm ướt cả giường, hơi thở yếu ớt đến như muốn tắt. Này thỏa mãn được dục vọng, hắn thở ra một hơi liền đem người vào trong lòng mà ngủ say.

Nửa đêm tái tỉnh lại, Du Nguyệt thấy chính mình đang nằm trong lòng người kia liền vội vàng rời khỏi. Người vừa nhích đi một chút dưới hạ thân liền dậy lên một trận kích đau. Du Nguyệt ngồi trấn tĩnh một lúc, lại cố gượng người rời khỏi giường. Lúc y đi ra cũng là không ai để ý đến, thẳng một đường nghiêng ngả về đến Tiêu Tịch Lâu.

Vừa về đến liền thấy Tiểu Viên Tử vẫn còn chưa ngủ ngồi đợi trước cửa. Vừa trông thấy người, hắn bước ngay đến đỡ y đi vào trong hỏi: “Chủ tử, đại yến tan đã lâu, có sao người bây giờ mới về tới? Người không biết ta lo a, còn tưởng người xảy ra chuyện đi.”

Du Nguyệt âm thầm cười nói: “Không phải ta về rồi sao?”

“Ân...”

Tiểu Viên Tử nhìn biểu tình chủ tử thực khác lạ. Người ngay cả bước đi cũng không được vững. Vừa dìu y ngồi xuống ghế, người liền nhồm dầy nói: “Người... đi... đi chuẩn bị cho ta một cái thủy bồn... Ta muốn tẩy trần.”

“Ngay bây giờ sao?”

Bây giờ đã khuya lắm rồi a. Tiểu Viên Tử ánh mắt khó hiểu nhìn chủ tử của hắn, y lại nói: “Ân, ngay bây giờ.”

“Ân.”

Không hỏi nhiều nữa, hắn vội vàng quay đi nấu nước. Sau một lúc thủy bồn cũng đã được chuẩn bị xong. Hắn bước đến bên cạnh Du Nguyệt lay gọi: “Chủ tử... chủ tử...”

Người kia đang gục đầu trên bàn ngủ, nghe gọi giật mình nhướn mày, khó khăn mở mắt dậy: “Ân...”

“Chủ tử, thủy bồn đã được chuẩn bị xong. Để ta giúp người...”

Tiểu Viên Tử còn chưa kịp đụng đến người, liền bị y đẩy ra nói: “Ta tự làm được rồi. Người mau lui ra.”

“Ân...” Tiểu Viên Tử có chút lo ngại nhìn chủ tử hần, sau cũng nguyện ý lui xuống.

Du Nguyệt nhìn một tảng khói lơ là trên mặt nước mà tâm càng muốn đông lại. Y khó khăn trút đi lớp phục trang trên người bước chân vào thủy bồn, liền thấy hạ thân một trận đau nhức. Sau một lúc như kích ứng được, y liền cố đưa tay đến tiểu đình, moi từ bên trong ra những thứ không nên lưu lại, cổ vết thương nơi kia cư nhiên bị đụng chạm lại một lần nữa rách toan ra, đau đớn khó nhin...

Tiểu Viên Tử ngồi đợi mãi bên ngoài không thấy cửa mở, lo lắng chạy vào bên trong liền thấy Du Nguyệt nằm gục trên thủy bồn mà ngủ, lòng không khỏi sinh đau gọi: “Chủ tử, người làm sao? Dậy đi, ngâm mình lâu như vậy không tốt a.”

Nhưng gọi mãi, đến mấy lần y mới trở mình dậy được “ân” một tiếng. Hần giúp người kia đứng dậy, khoác lại y phục cũng không cảm thấy có gì không đúng. Càng làm sao chú ý đến vết thương ở nơi tư mật kia. Y cả thân người tê dại, một chút phản ứng cũng không có, sau lại được Tiểu Viên Tử đưa đến bên giường nằm xuống liền đi vào mê man.

Tiểu Viên Tử lo lắng nhìn y cũng không biết làm sao. Chỉ cảm thấy y thật sự không tốt, càng không biết y là không tốt ở chỗ nào.

Buổi sáng tinh sương, hoàng y nam tử vẫn còn say ngủ, bên tai nghe thấy tiếng nước chảy róc rách cùng tiếng chim vũ kêu miên, rất êm, nghe tựa như tiếng đàn của ai năm xưa. Lại nghe rất rõ tiếng người gọi hần: “Vân Mộng... Vân Mộng!”

“Ân...” Cái tên phong lưu năm xưa hần dùng đi phiêu kỹ a. Duy cũng chỉ một người gọi hần như vậy, chỉ là lâu lắm rồi không còn nghe gọi nữa. Người kia là ai? Trong ký ức mờ nhạt lộn xộn của hần, có lưu lại một người, rất mờ, rất mờ. Trong mơ nhớ đến tâm lại thấy đau, nhưng chính là khi tỉnh lại liền trở lại bình thường không hề nhớ gì, duy chỉ có một cảm giác đối người kia rất chán.

Tái tỉnh lại, sắc trời đã muốn lên đến đỉnh. Hần như vậy sáng nay ngủ đến quên cả thượng triều. Duy chỉ thấy người lâng lâng nhớ về cảm giác đêm qua với một ai đó. Thế nhưng hần nghĩ mãi mấy lượt vẫn không ra, đêm qua say quá hần thực không nhớ gì.

Rời khỏi giường, liền có một vị công công đến giúp hần khoác lại hoàng bào. Sau một lúc suy ngẫm không được liền gọi: “Tiểu Đẳng Tử.”

“Có nô tài.” Vị công công tên gọi Tiểu Đẳng Tử đang buộc ngọc đai lại cho hần nhanh nhẹn nói: “Hoàng thượng có gì cần dặn a?”

“Đêm qua là ai thị tẩm trẫm.”

“Ân, chuyện này...” Tiểu Đổng Tử ngơ ngác lúc lâu. Hầu là chuyện hoàng thượng hoang ái với tiểu quan, hắn không tiện quản nhiều. Huống chi cái người đêm qua đúng là do hắn dẫn tới, nhưng cái mặt của y tròn méo thế nào, hắn cũng có nhìn tới đâu a.

Đợi mãi không nghe được câu trả lời, hắn có chút bất nhẫn nói: “Ngươi thực làm việc không chú tâm a!” (Câu này quen lắm, ta đi làm nghe hoài hà... giờ để thằng nhỏ này nghe lại một chút cho biết tư vị:)))

Lời trách cứ vừa thốt ra, Tiểu Đổng Tử vội quỳ dập đầu xuống đất nói: “Nô tài vô dụng, thỉnh hoàng thượng thứ tội!”

“Đứng lên đi!”

Hắn tự mình chỉnh lại hoàng bào rồi hướng rời khỏi cung. Tiểu Đổng Tử vội chạy theo sau lưng hắn nói: “Hoàng thượng nếu không nhớ có thể cho gọi cung nhân đến để hỏi. Người kia chắc chắn là còn ở trong cung a.”

Hoàng y nam tử đang đi chợt đứng lại: “Gọi hết cung nhân ra để hỏi sao, thật là hoang đường.”

“Hoàng thượng...”

Tiểu Đổng Tử chân run lên đi muốn không vững, đầu óc xoay xoay nghĩ mãi không ra cách gì hay. Hắn lặng thinh chậm rãi đi phía trước, một lúc đứng lại nói: “Như vậy cũng được đi.”

“Ân, được gì ạ?” Tiểu Đổng Tử ngơ ngẩn nhìn hắn.

“Ngươi cho gọi hết đám tiểu quan ra đây.”

“Thần tuân chỉ.”

Lời vừa dứt Tiểu Đổng Tử định đi ngay liền bị hắn gọi lại: “Khoan đã.”

“Ân, hoàng thượng còn gì căn dặn?”

“Chuyện này vẫn nên là âm thầm mà làm.”

“Ân, nô tài đã rõ.”

“Đi đi.”

Hoàng y nam tử quay đi, Tiểu Đẳng Tử lĩnh mệnh mà làm.

Sau vài canh giờ, đám tiểu quan ước chừng khoảng bảy người cuối cùng cũng được triệu tập đến hậu viện hoàng cung. Ngay cả Du Nguyệt cả người ê ẩm, mệt mỏi, hạ thân đau đớn đến muốn tê liệt cũng bị sốc dậy bắt đi.

Bọn họ ngơ ngẩn không hiểu chuyện nhìn nhau một lúc lâu. Giữa trưa nắng nóng càng bức Du Nguyệt mồ hôi tuôn xuống muốn ướt cả ngoại bào.

Hoàng y nam tử thản nhiên bước tới trước mặt bọn họ đỉnh đạc ngồi xuống nhìn quanh đám người. Tiểu Đẳng Tử đồng dạng hỏi: “Đêm qua là ai đã đến Bảo Tâm Cung?”

Bọn họ biểu tình khó hiểu chỉ đứng lặng mặt xuống, không ai bước ra. Hắn đứng dậy nhìn qua lần lượt từng người. Bọn họ tất cả đều là những người có mỹ sắc động lòng người a. Chỉ là đã qua đi một thời để hắn ân luyện. Nay nhìn lại từng người hắn thực không rõ là ai. Chỉ là trong số đó có một người, trông đáng cũng được, nhưng sắc mặt hiện tại thực là khó coi, một mảng trắng bệch, môi khô khốc. Người như này cũng có mặt ở đây a. Sau một lúc nhìn không được, hắn đến trước mặt y hỏi: “Người tên gì? Ở cung nào?”

Du Nguyệt trong đầu nghe ong ong mấy tiếng. Nhìn hắn tâm không khỏi dậy lên trận tê lạnh, khóe môi cắn chặt một lúc, nhần nhần hạ thấp người xuống nói: “Hạ thần... tên gọi Du Nguyệt. Ở Tiêu Tịch Cung.”

“Tiêu Tịch Cung?”

“Ân.”

Hắn miên man suy nghĩ một lúc. Nơi đó nguyên là cận lãnh cung. Chính là khi xưa có thường lui tới. Lại có chút nhớ đến người ở cung đó khi xưa, dụng một thời gian rồi sinh tâm nhàm chán. Nói vậy sao có thể là cái người đêm qua được. Hình như có chút không giống. Hắn khoát tay quay đi nói: “Được rồi, đều lui về hết đi.”

“Cung tiền hoàng thượng!”

Đám người cúi xuống hành lễ xong lập tức lui đi. Chỉ thoáng chốc không còn ai ở lại, Du Nguyệt cả người nặng nề muốn gục xuống liền được Tiểu Viên Tử vội chạy ra đỡ lấy, y tâm có chút tê lương gọi: “Tiểu Viên Tử...”

“Có... nô tài.” Tiểu Viên Tử đứng trong góc khuất cũng có nghe qua sự. Lại nhìn chủ tử của hắn như vậy nói sao không khỏi đau thương nói: “Chủ tử về thôi, ta đưa người về cung.”

“Ân...” Du Nguyệt chậm rãi nương theo người Tiểu Viên Tử đi, nở nụ cười ảm đạm lắc đầu nói: “Người nói về... là về đâu đây... ta phải về đâu đây... Quân vương vô tình, chỉ mới hơn ba năm, sao người đã vội quên, cái gì cũng đều không nhớ... sao người cái gì cũng không nhớ a...”

“Bất quá là cái sự tình nhám chán không đáng để người lưu tâm nên mới không nhớ. Năm xưa nếu người đã chán đến như vậy sao còn lưu giữ lại làm gì — ”

Nghĩ đến có phải càng thương tâm hơn, y gục đầu xuống cái gì cũng không muốn nhớ đến nữa. Bên tai chỉ nghe thanh âm vắng vắng: “Chủ tử về thôi... đừng nghĩ nữa... đừng nghĩ nữa...”

Tiểu Viên Tử xót xa nhìn chủ tử hẩn như vậy, mới chợt biết chính mình đã sai. Đêm qua theo lẽ hẩn không nên bảo y đi dự đại tiệc của người kia mới phải. Quân vương đã vô tình không màn đến, nhìn y sẽ khiến hẩn nhớ ra được gì sao? Tâm hẩn thực sẽ lay động sao. Tâm người là sắc đá. Tâm quân vương càng chính là như vậy.

Trở lại Tiêu Tịch Cung, Du Nguyệt lặng lẽ theo Tiểu Viên Tử đưa đến bên giường nằm xuống, một lời cũng không nói. Mất thăng nhìn bạch khởi miên liêm (tấm màn trắng) thoang thoảng theo gió lay động tựa như dáng bạch y năm xưa trầm mình tĩnh lặng. Tiếc thay cho một đời xuân sắc chưa hết đã vội chóng tàn. Hoàng y nam tử năm xưa, chân tình như vậy, say mê như vậy, sao mới đó đã vội quên mất rồi. Thế sự hôm nay đã không phải như khi xưa, dù cho y có chờ đến khi sơn cùng thủy tận thì người cũng không bao giờ quay về. Đợi chờ làm gì một lần hồi tâm. Nhược thủy tam thiên*, cái gì cũng muốn vượt qua rồi mà tâm người càng lúc càng xa tận. Một cõi lòng tối tăm mờ tịt hướng về xa xăm, duy chỉ nghĩ đến giải thoát sau cùng.

*Nhược thủy tam thiên, chích thủy nhất biểu: Nước sông có đến ba ngàn, nhưng chỉ cần một gáo là đủ. Cầu dùng để tỏ tình, ý nói trên đời có rất nhiều người, chỉ cần một người là đủ. Ở đây muốn nói đến cái mệnh mông vạn dặm =.~...

4. Chương 4

Ráng chiều tàn úa sau ngọn liễu đào trước nhà. Tiểu Viên Tử thơ thẩn mang chén thuốc đi vào bên trong. Hẩn nhẹ để thuốc lên bàn cạnh giường, liền gọi Du Nguyệt dậy: “Chủ tử... chủ tử... mau dậy uống thuốc đi a.”

Cả ngày nay, lúc vừa về chưa được bao lâu, Du Nguyệt liền đi vào mê man, người không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, thái dương một trận nóng bừng không hạ. Hẩn liên tục lau người cho y, nhưng chính là không có hiệu nghiệm, mỗi lúc lại càng nóng hơn. Nhìn chủ tử miên man khổ sở như vậy, hẩn thực nhẫn không được lại lay người y nói: “Chủ tử, mau— mau tỉnh lại đi.”

Thế nhưng gọi mãi đến mấy lượt người kia mới có động tĩnh trở người lại, thùy mi khó khăn lắm cũng mở không lên, lắc đầu yếu ớt khoát khoát tay nói: “Ta... muốn ngủ... đừng nháo.”

“Chủ tử, người muốn ngủ, uống thuốc xong rồi ngủ.”

Nói xong không đợi người kia gật đầu, hần đỡ y dậy tựa vào người mình, từng ngậm, từng ngậm đưa thuốc vào miệng y.

Uy người kia uống thuốc xong, hần để y nằm xuống, không ngừng nhúng khăn lau mồ hôi cho y.

Cả đêm hần không dám ngủ, phải thức canh chừng lau người cho y, thế nhưng y mấy lượt sốt cao đến cả người co giật, đều khiến hần sợ hãi, sợ hãi rồi khóc gọi: “Chủ tử, chủ tử a – Người mau hạ sốt, mau tỉnh đi. Người như vậy làm ta sợ a.”

Hần xiết chặt lấy tay y đầy trách cứ nói: “Chủ tử, người mau dậy mà xem ngoài kia, bọn người cũng bị hoàng thượng bỏ quên, có ai như người đâu, người sao phải khổ sở như vậy? Người sao phải khổ sở như vậy a?”

Du Nguyệt thần trí miên man nào có nghe hần nói gì. Duy chỉ biết tâm kia bây giờ đã chết rồi. Thực đã chết mất rồi.

Vượt qua một đêm dài khổ sở, Tiểu Viên Tử giật mình tỉnh lại liền nắm lấy tay người kia. Thực may, tay y vẫn còn nóng. Chính là vẫn còn sốt, thế nhưng hần lại mừng. Mừng vì người kia không phải toàn thân cóng lạnh. Nhưng nếu tiếp tục như thế này, y nhất định sẽ chết đi.

Được kia, hôm qua hần vất vả lắm mới khiến y uống hết, lại không có tác dụng gì, bệnh tình như vậy còn muốn nặng hơn. Cũng phải không đại phu xem bệnh, làm sao bốc được được hay. Đại phu... thái y... đứng rồi hần phải đi tìm thái y đến xem bệnh cho y a. Nhưng nghĩ lại y nguyên cũng chỉ là một tiểu quan thất sủng, làm sao có thể điều động thái y đến.

Một tia chán nản hiện lên trong mắt Tiểu Viên Tử, nghĩ mãi nghĩ mãi thế nào cũng không được. Hần lắc đầu đến mấy cái miệng lầm bầm: “Không được, sống chết gì ta cũng phải đi cầu hoàng thượng truyền ngự y đến.”

Trước Bảo Tâm Cung, hần khúm núm trước tiểu thái giám đang đứng gác bên ngoài nói: “Công công, chủ tử tiểu nhân ở Tiêu Tịch Cung hiện đang lâm bệnh rất nặng. Cảm phiền ngài vào bẩm báo với hoàng thượng, thỉnh ban truyền ngự y đến xem bệnh cho y, tiểu nhân vạn lần cảm tạ.”

Người kia mắt cũng không nhìn hần, giọng điệu có chút khinh nói: “Được rồi, người đợi ở đây đi a.”

Công công kia sau một lúc vào bẩm tấu, quay trở ra, mặt một trận xanh một trận hồng mắng: “Người thực to gan a, xem đây là nơi nào. Chuyện nhỏ như vậy cũng đi bẩm tấu. Về đi, hoàng thượng đang không tốt, không được làm phiền.”

Người lâm bệnh nặng như vậy mà bảo là chuyện nhỏ. Bọn người kia rõ là khinh người quá đáng mà. Tiểu

Viên Tử cả giận quay trở về cung. Lại nhìn Du Nguyệt miên man bất tỉnh, càng khiến hắn đứng ngồi không yên.

Được kia càng uống càng không có tác dụng. Thái y cũng không thể mời đến. Đại phu bên ngoài không thể đưa vào cung. Như vậy chẳng khác nào muốn bức người vào đường cùng. Này có trách thì cũng nên trách thân phận chủ tử của y quá kém. Nguyên lai cũng chỉ là tiểu quan nho nhỏ, không danh không phận gì, nên mới sinh nông nổi. Hắn một tâm phần uất ngồi xuống bên cạnh Du Nguyệt thở dài, chính là không nói được gì.

Mặt trời xuống, hắn lén lén lút lút đến được phòng. Thấy bốn người canh gác sơ sài, liền lên vào bên trong tìm được. Nghe nói được hoàng cung là thứ tốt nhất. Được bên ngoài thế nào cũng không thể sánh được. Chủ tử hắn lâm bệnh nặng như vậy, hoàng thượng kia có thể bỏ mặc. Nhưng y chính là ân nhân của hắn, hắn càng không thể bỏ mặc. Có mạo hiểm thế nào hắn cũng phải tìm được thứ được tốt nhất về chữa bệnh cho y.

Sau một lúc lâu tìm kiếm, cũng được vài thứ rất tốt dùng để hạ sốt, hồi sức hiệu quả. Hắn mừng rỡ đem bỏ tất cả vào một cái túi vải.

Vốn định mang được lén lút rời khỏi được phòng, chỉ là không ngờ vừa định quay trở ra liền có người đến tận mắt chứng kiến việc đạo gian. Không hỏi gì, người kia kinh hô một tiếng, thị vệ bên ngoài tràn vào liền áp giải hắn đi.

Trong cung hầu phàm phải trọng tội đạo gian chính là tử tội. Nhưng chính là không cam tâm a, hắn chết thì cũng không sao đi. Nhưng người kia đang đợi hắn về. Hắn sao có thể không về. Hắn tâm thật nhẩn không được liền gọi trời trách đất làm náo loạn cả hoàng cung.

“Mau, lôi hắn ra đánh đi a.”

Viên đại nội tổng quản ra lệnh, thị vệ liền mang Tiểu Viên Tử ra ngoài sân đánh. Sự tình náo loạn đương nhiên truyền đến tai hoàng thượng. Hắn hiện tại một tâm đầy tà hỏa cũng vì đến lúc này vẫn chưa biết cái người đem nợ là ai, trầm trầm đi tới. Thẳng đến lúc Tiểu Viên Tử bị đánh đến sắp mê man bất tỉnh, hắn mới xuất hiện bảo người dừng tay. Sau khi được bẩm rõ sự tình, hắn hướng về người kia lãnh ngữ hỏi: “Những thứ này người đạo làm gì?”

“Được đương nhiên để cứu người.”

Tiểu Viên Tử hiện tại bị đánh đến bán sống, cái lễ nghĩa gì cũng muốn vứt hết, câu trả lời cũng mang đầy ý tứ hờn trách. Thấy vậy Tiểu Đẳng Tử đứng bên cạnh mắng: “Người thực vô lễ a.”

Vốn muốn thị người tát hắn, nhưng hoàng y nam tử kia chặn lại nói: “Người là muốn cứu ai?”

Tiểu Viên Tử cả người thấm mệt, mắt mơ màng nhắm nói: “Àn... chủ tử ta...”

“Chủ tử người sao? Y ở đâu?”

“Àn... Y ở Tiêu Tịch Cung...”

“Tiêu Tịch Cung...”

Nhắc đến hần lại lơ mờ nhớ ra đã từng gặp một người như vậy: *“Nói chẳng phải chính là tiểu quan ta gặp hôm qua sao... y hình như nói cũng ở đó a...”*

Sắc mặt y khi đó thực là không tốt lắm. Ngay lập tức hần ra lệnh nói: “Thả hần ra cho về cung, mau truyền ngự y.”

Tiểu Viên Tử sau cùng cũng phải thở phào nhẹ nhõm đi. Trận đòn oan này tính ra cũng đáng lắm.

Trở lại Tiêu Tịch Cung, hôm nay thực náo động. Chính là hoàng y nam tử giá đáo, còn mang theo rất nhiều người tới. Hần chậm rãi bước vào bên trong. Nhìn cảnh trí có vẻ khá thân quen. Nói cũng đúng, hần đã từng đến đây. Bất giác hần đưa mắt nhìn quanh, trên cái bàn từ cửa nhìn vào liền có thể thấy kia, chính là một thanh bảo cầm quang sắc đẹp đẽ. Hần bước đến bên cạnh bàn, tay chạm nhẹ vào cung đàn, lập tức gợi lên một chút ý tứ xa xưa. Không nhớ ra, hần liền rời đi đến bên cạnh giường ngồi xuống.

Tay chạm vào gương mặt gầy mòn kia, tâm bỗng thấy thê lương, hần vội rút tay về. Trong tâm không ngừng chất vấn: *“Người này... thực đối với trẫm là gì?”*

Hần lắc đầu miên man suy nghĩ mấy lượt đều không thể nhớ ra. Vừa lúc ngự y được truyền tới đứng trước mặt hần khom người chấp tay nói: “Hạ thần tham kiến hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

“Được rồi bình thân.” Hoàng y nam tử khoác tay ra sau, lại đứng dậy nói: “Mau chuẩn bệnh cho y.”

Quan thái y, tuổi đã lục tuần, nhẹ ngồi xuống bên giường kéo tay Du Nguyệt ra bắt mạch. Vừa xem bệnh lão vừa vuốt vuốt chòm râu trắng. Hần đứng bên cạnh có chút sốt ruột hỏi: “Thế nào? Y thế nào?”

“Là...” Quan thái y chuẩn mạch xong, lại kiểm tra cả người y xem thương tích này nọ, xem qua liền ho ho mấy tiếng nói: “Hoàng thượng thứ lỗi thần mạo昧 hỏi thẳng, vị này là ai a?”

Người này khuất dạng bao năm, lão chưa từng gặp mặt đương nhiên không biết. Chỉ là có liên quan sao. Hần liền nói: “Y là ai lại có liên quan gì? Người mau nói y là bệnh gì?”

“Là...”

Quan thái y mấy lần ấp úng nói không được, hần liền mắng: “Có gì cứ nói thẳng, ngươi sao cứ ấp úng?”

Lập tức lão thổ dài dài lo ngại xuống nói: “Hoàng thượng vị này sốt cao ít nhất cũng đã mấy ngày, tình trạng quả đáng ngại.”

“Sốt cao, có gì lại đáng ngại? Người không thể trị được sao?”

“Khởi bẩm hoàng Thượng, sốt cao thường có nhiều nguyên nhân. Vị này chính là do người có vết thương bị nhiễm trùng mà dẫn đến sốt cao miên man.”

Hần có chút nghi hoặc nhìn lão hỏi: “Y bị thương a?”

“Ân. Thần đã kiểm tra qua, trên người y hoàn toàn không có thương tích gì đáng ngại, chỉ là...” Mặt lão ửng chút mặt đỏ khấu đầu nói: “Vị này, bị thương chắc chắn không phải bình thường. Chính là... là... có lẽ ở nơi tư mật kia... là do...”

“Nga~” Hần hiểu ra rồi liền cắt ngang lời lão nói: “Được rồi. Người này, ngươi nói có thể chữa được không?”

“Ân, có thể.”

“Ngươi liền chữa cho y.”

“Thần tuân chỉ.”

Nói xong hoàng y nam tử hướng rồi đi. Trong lòng quả có chút tức giận. Người này thế nhưng dám làm chuyện dâm loạn sau lưng thiên tử a. Chỉ là có phần không đúng... Hần chợt nhớ đến trưa hôm qua, lúc cho gọi bọn người lên nhìn mặt, y cũng có ở đó, sắc mặt hoàn toàn không tốt, hôm nay thì phát sốt cao. Thái y đến chuẩn mạch liền bảo là do... Nghĩ đến cả thần sắc hần đều chấn động:

“Có thể nào người này chính là...”

Hầu là cung nhân thất sủng, ngày nào đó có dịp được quân vương chú tâm đến, chắc chắn phải vui mừng đón nhận. Người kia đã như vậy thế nhưng hoàn toàn lặng thinh, căn bản xem như không phải y. Lại âm thầm chịu khổ sở vậy, y là vì sao a... Hần vừa đi vừa tự lắc đầu biểu tình cực khó hiểu cũng không cần giấu lại nhiều.

5. Chương 5

Sau một ngày được thái y tận tình cứu chữa. Sốt cao trên người dần hạ, Du Nguyệt dần tỉnh lại. Thùy mi cố mở mắt nhìn xung quanh...

Đêm cô tịch, ánh đèn mờ mờ từ ngọn nến lung linh mờ nhạt cũng không làm sáng cả tịch gian. Nói mạng người tựa như một ngọn nến, có chút gió lay động liền sẽ tắt. Nếu không tắt cũng sẽ lưu mờ một cội không ai chú tâm đến.

Lại thấy Tiểu Viên Tử gục đầu bên song giường. Hẳn đêm nào cũng như vậy, nói không ngủ, phải thức canh y, nhưng thân người là phàm nhân, cũng có lúc không tự chủ mà gục xuống. Chỉ là hẳn cần gì phải khổ thân như vậy a, nghĩ đến Du Nguyệt có chút cảm thương gọi hắn: “Ngốc tử...”

Giọng nói thì thảo yếu ớt bên tai, nhưng rõ là giữa đêm thanh tĩnh, đây chính là thứ tiếng dễ làm người thức giấc nhất. Tiểu Viên Tử nghe tiếng choàng người tỉnh dậy ngơ ngác nhìn quanh. Du Nguyệt nở nụ cười hỏi: “Người là nhìn đi đâu?”

Nghe giọng nói thân quen, hắn quay lại hướng Du Nguyệt mừng rỡ nói: “Chủ tử, chủ tử người tỉnh lại rồi a? Thực tỉnh lại rồi a.”

Du Nguyệt nhẹ gạt đầu nở nụ cười nói: “Ân... thực vất vả cho người.”

“Chủ tử...” Lời vừa nói ra, nước mắt uất nghẹn cũng tuôn xuống đầm đìa, thoáng nhìn chủ tử như vậy hỏi hắn sao không đau lòng, lại sao không vui mừng gào khóc nói: “Chủ tử, người hù chết ta a. Người như vậy đã từng tuổi này, lại không biết lo thân. Người hù chết ta a... ô... ô... ô...”

Hài tử này, chỉ được mỗi cái thân xác là lớn. Bất quá cái tâm hắn vẫn còn là một hài tử. Chuyện có gì mà lại phải nháo nhào khóc một trận mới được. Du Nguyệt vỗ vỗ vào tay hắn nói: “Không sao... ta không sao... người đừng nháo.”

“Ân...”

Tiểu Viên Tử gạt gạt đầu gạt đi nước mắt, Du Nguyệt nói: “Tốt rồi... Người mau giúp ta ngồi dậy.”

“Ân.”

Ngay lập tức hắn đỡ y ngồi tựa vào đầu giường. Người kia sau một lúc trầm mặc nói: “Tiểu Viên Tử, ta khát nước, người mau lấy nước đến cho ta đi.”

“Chủ tử... người đừng nói là...”

Tiểu Viên Tử ánh mắt không thể tin tức giận nhìn người kia, y lại thản nhiên nói: “Không được a?”

“Không được!”

Hắn dứt khoát trả lời. Nói cái gì mà nước. Chủ tử hơn ba năm nay chưa từng uống nước a (=.=). Bảo hắn đi lấy rượu không chừng lại còn dễ nghe hơn. Du Nguyệt thở ra một cái, thùy mi cũng khép xuống nhẹ khoát tay nói: “Vậy không uống nữa, người liền lui ra đi.”

“Chủ tử... người đừng như vậy a.” Tiểu Viên Tử nhẹ giọng nói: “Người xem, người bệnh nặng như vậy, vẫn còn chưa khỏi, sao lại có thể... Ta liền mang nước trà đến cho người a.”

“Ta không muốn.”

Du Nguyệt lắc đầu lặng thinh không nói nữa. Người này ý đã quyết, không ai có thể xoay chuyển. Y đã không muốn, càng không thể gượng ép. Điều này hắn sao không hiểu được, chỉ là đứng nhìn y một lúc càng thấy không đành lòng liền quay đi. Sau một lúc trở lại đặt bình rượu vào tay y, trầm mặc nói: “Của người.”

“Ân, người thực ngoan.”

Du Nguyệt không nói gì liền uống cạn một hơi. Rượu cay thấm vào cổ họng khô khốc liền dậy lên một trận kích đau. Càng uống lại càng thấy đau. Chỉ là đau rồi lại không thấy gì nữa. Trong dạ lại có chút nóng, như muốn đem cả gian bụng kia mà thiêu đốt...

Tiểu Viên Tử nhìn người kia như vậy, tâm không khỏi sinh đau, giật bình rượu kia lại nói: “Chủ tử, người đừng uống nữa. Người tội tình gì lại tự làm khổ mình a.”

Du Nguyệt lặng một lúc nói: “Không khổ. Ta bây giờ rất tốt có gì lại khổ đây.”

“Chủ tử...”

“Ta ở đây quả là nhàn rồi. Muốn tìm chút gì đó giải khuây, liền không được sao.”

“Ai...” Tiểu Viên Tử thở mạnh một hơi nói: “Chủ tử, ta nói không được người.”

“Ân, mau trả lại cho ta.”

Hắn chịu không được nữa đặt mạnh bình rượu lên giường, quay đi nói: “Ta đi lấy chút gì cho người ăn.”

“Không cần, ta không đói.”

Lời nghe qua liền khiến Tiểu Viên Tử giận dữ. Y gần ba ngày rồi miên man, đã ăn được cái gì ra hồn ngoài được. Cái bụng lý ra đã rỗng đến không còn gì. Thứ đầu tiên cần gọi nên là thức ăn, càng không phải là rượu. Người này quả là cần uống, không cần ăn. Y cứ như vậy làm thế nào sống được a. Hắn chính là không nói gì liền quay đi.

Vừa ra đến cửa lại đụng vào thân một người vội vàng đi tới liền khiến hắn ngã nhào xuống đất. Còn chưa kịp nhận ra người đã nghe thấy tiếng trách cứ: “Người vội cái gì? Đi không nhìn đường sao?”

Nhận ra giọng, Tiểu Viên Tử một thân run rẩy bò dậy quỳ xuống đất khấu đầu: “Nô... nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

Tiểu Viên Tử từ từ đứng lên, hắn trầm giọng hỏi: “Chủ tử người thế nào?”

“Bẩm hoàng thượng, chủ... chủ tử đã tỉnh lại.”

“Được rồi, lui ra.”

“Nô tài tuân lệnh.”

Nói rồi Tiểu Viên Tử vội vàng lui ra. Hắn từ tốn bước vào bên trong. Phía trong tịch gian, một ngọn nến lung linh mờ ảo. Ở giường kia, phía sau tấm miên liêm buông nhẹ là hình ảnh một nam tử dáng người gầy yếu nửa ngồi tựa trên đầu giường. Hắn đến bên cạnh nhẹ ngồi xuống không nói gì.

Du Nguyệt xem người đến như không. Trước đây trong mê man y đã từng trông thấy hắn đến. Những lần say rượu còn tưởng là đang nằm trong lòng hắn. Tỉnh lại rồi cái gì cũng đều không phải. Người kia nguyên lai chắc cũng là ảo giác. Một cái ảnh ảo không chờ không đợi lại đột nhiên tìm đến, đến rồi cũng hóa hư vô. Y lại nở nụ cười ảm đạm, tay đưa rượu đến bên môi uống cạn một hơi không nói. Bất chợt người kia giật lấy rượu trên tay y. Du Nguyệt cả kinh quay lại nhìn, hắn có chút giận hỏi: “Người như vậy, xem trầm không tồn tại sao?”

“Người...”

Hắn mãnh kéo tay y lên gặng giọng nói: “Người thành thành thật thật nói cho trầm biết, người đêm đó chính là người?”

Du Nguyệt một trận thê lương cúi đầu không nói. Càng không thể ngờ hắn như vậy lại ở ngay đây. Một nam nhân vô tình cũng có chút tàn nhẫn. Tay y thoáng chốc bị người kia bóp chặt đến từng ấn đồ nổi lên rõ rệt. Y chính là cắn chặt môi không nói. Đột nhiên tay còn lại của hắn kéo mặt y lên nhìn cho tường tận hỏi: “Người vẫn không nói? Thực không muốn nói sao? Hay người muốn trầm tự mình kiểm nghiệm?”

“Hoàng thượng...” Du Nguyệt cuối cùng cũng mở miệng, ánh mắt như sóng tuyết băng lãnh đối hắn nói: “Ngài có sao đi tìm người kia? Ngài thật sự nhớ cũng không thể nhớ được, nói vậy còn tìm để làm gì?”

Lời vừa nghe qua khiến tâm hắn muốn đông cứng lại, từ từ buông Du Nguyệt ra, thần người một lúc, không nghĩ ra. Hắn đưa tay xoa xoa thái dương mấy lượt tự vấn: “Trẫm... chính là... tìm làm gì a?”

Sau một lúc trầm mặc, hắn quay sang nhìn y giận dữ nói: “Cũng không phải chuyện của ngươi. Ngươi mau nói người đêm đó chính là người!”

Du Nguyệt cả kinh nhìn hắn, châu mắt như bích triều cuộn cuộn, khẳng khái gật đầu: “Ân, là ta.”

“Thật là... người...”

Hắn dẫn buông tay người kia ra, ánh mắt thờ thần quay đi, ứng mâu nhíu lại trầm mặc một lúc lâu đối y cười nói: “Người... người này cũng thật là hết nói. Người chẳng thà để trẫm khổ công tìm kiếm. Lại để chính mình ôm thương tích trầm trọng, cũng không nói ra. Người thực cần phải hành tâm trẫm, tự hành xác mình sao?”

Lời vừa dứt hắn thở dài, nói cũng làm sao biết Du Nguyệt có bao nhiêu khổ sở. Y một lời cũng không nói, thùy mi từ từ buông xuống không muốn nhìn nữa. Nói cái gì hành tâm hắn. Tìm được thì sao? Nói cho cùng cũng là hướng tìm người vui ngoạn, khi qua rồi hắn thật sự còn lưu y lại trong lòng sao.

Hoàng y nam tử lặng thinh hương tĩnh rượu trên tay lắc lắc mấy cái, nhìn người bên cạnh một thân tiêu tụy đến nhìn đã muốn không ra, còn đem thứ này tự hành chính mình. Nói như vậy hắn làm sao không biết. Làm sao không tường tận. Chỉ không hiểu y vì sao lại phó thành cái bộ dáng như vậy. Lại nói người này cùng hân ân tình khi xưa, hân một chút cũng không thể nhớ. Chỉ mang máng trong đầu một vài chuyện nhảm chán rồi đem tất cả quăng ra khỏi đầu. Nghĩ đến lại càng thấy bất nhẫn, hân liền đem rượu kia uống cạn một hơi.

“Hoàng thượng... rượu này...”

Du Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn hân. Hân lại ha ha cười nói: “Rượu này, trẫm uống không được sao?”

Rượu này chỉ là thứ rẻ tiền mua được ở ngoại cung, hân nhìn đương nhiên cũng biết, cần gì phải uống đâu. Chính là Du Nguyệt không nói, hân cũng có thể hiểu, liền một tay kéo y vào lòng hỏi: “Nói người vì sao lại thích uống rượu? Ngay cả thứ rượu thấp kém như vậy người cũng thích uống sao?”

“Ân...”

Du Nguyệt gục trong lòng hân một tâm thể lãnh nói không nên lời. Hân như vậy vẫn còn có thể ôm y sao? Nhưng y làm sao không biết, hân đối y là loại dụng tâm gì. Nói chẳng qua cũng là thứ hứng thú nhất thời. Chỉ được một lúc thoáng qua liền sẽ quên. Hân đã như vậy, một chút ôn nhu liền sẽ còn khiến y động tâm

sao? Chính là không thể.

Người kia sau một lúc tâm cũng dịu xuống buông y ra nói: “Người thích uống rượu như vậy, trăm mỗi ngày đều sai người mang thượng tửu đến ban thưởng cho người.”

Du Nguyệt thùy mi buông nhẹ một cái, tâm càng trở nên tịch mịch, đầu hạ thấp xuống nói: “Ân... tạ hoàng thượng.”

Hắn không nói gì chỉ lặng một lúc liền di bước rời khỏi Tiêu Tịch Cung. Hắn vừa rời khỏi, Tiểu Viên Tử lập tức bước vào trong, tay mang thức ăn pho để lên bàn, hướng Du Nguyệt thở dài. Hoàng y nam tử kia thấy y uống rượu nhiều như vậy còn chưa đủ sao. Lại muốn ban thưởng rượu thêm cho y. Nói thưởng cái gì, còn không phải muốn hại y sao

6. Chương 6

Trở lại Bảo Tâm Cung, một thân hoàng y nam tử ngồi lặng trước bàn không ngủ. Nhìn vào ba ngọn nến hương kia, trong đầu liền hiện ra có những chuyện rõ ràng, có những chuyện hoàn toàn không rõ ràng. Nhớ rất rõ chính là Mỹ cơ năm xưa thập phần tú lệ. Gặp một lần đều khiến người không thể nào quên. Mỹ cơ ngày ấy đi vào triều chính, tâm như thủy hồ, ngay thẳng, lương thiện, không vị, không tranh. Một tách trà thượng đẳng, sắc hương kỳ lạ được dâng đến. Chỉ một ngụm nhỏ đã muốn đưa hồn hắn đi. Cùng với mỹ cơ năm xưa càng khắc cốt ghi tâm. Tiếc rằng năm xưa, giữa lúc triều chính rối loạn, gian thần lộng hành, nội cung một phen dậy sóng tranh quyền đoạt lợi. Mỹ cơ cũng không tránh khỏi tai kiếp, một phen bị độc được bức tử. Hắn một trận thương xót tối chấn chỉnh triều chính, đem tất cả mọi âm sự vạch trần... Ngày ấy sau khi tường tận sự tình, hắn một tâm kiên định liền đem tất cả đi lộng sát. Chỉ tiếc hậu quả để lại là khôn lường.

Từ đó, đêm nằm xuống hắn vẫn thường nhớ lại bóng dáng Mỹ cơ tú lệ năm xưa. Chính là ẩn ẩn trong bóng kia còn có một dáng hình bạch y mờ nhạt. Hắn càng chạy theo y, người kia lại càng đi xa. Hắn căn bản không nhận ra bạch y đó là ai. Duy chỉ biết người kia luôn khiến tâm hắn mang nhiều khổ sở nói không được.

Hắn như vậy còn có thể làm minh quân sao?

Ngay sáng hôm sau hắn phó người căn dặn liền âm thầm cải trang xuất cung.

Du Nguyệt nghĩ đến hoàng y nam tử kia chính là có nói mỗi ngày đều sai người mang thượng tửu đến cho y. Chờ mãi cả ba ngày, cái gì cũng không thấy. Còn cho là hắn lại gạt y, liền khổ sở lặng thinh cho qua đi sự tình. Nhưng thực hắn không có gạt y, chính là rượu được người đưa tới bao nhiêu, Tiểu Viên Tử liền giấu hết không nói. Còn tưởng như vậy là tốt cho y, chỉ là không ngờ y như vậy còn muốn uống nhiều hơn trước. Thứ rượu rẻ tiền kia càng hại chết người a.

Nghĩ đến mọi sự cũng đã lỡ mất rồi, Tiểu Viên Tử ngày ngày nhìn Du Nguyệt thả mình trong tửu chén,

một tâm khổ sở nói không nên lời.

Chỉ cầu cho hoàng thượng kia có chút hồi tâm. Nhưng chính là hắc vẫn hoàn toàn sắc lạnh như vậy. Kể từ đêm nọ hắc thể nào một lần cũng không đặt chân đến Tiêu Tịch Cung.

Viên nguyệt tháng sau, khí trời thoáng đãng, hoàng y nam tử nhàn rỗi bước đến Tiêu Tịch Cung. Còn muốn đi nhìn dáng người khi xưa, nghe y thượng cầm một lúc. Chỉ là không ngờ vừa bước đến đã thấy người kia say bí tỉ nằm gục trên bảo cầm đặt ở bàn đá trước nhà. Ngoài sương lạnh, duy chỉ có một chiếc áo mỏng manh khoác hờ bên ngoài. Hắc thở dài bước đến bên cạnh ngồi xuống gọi y: “Nguyệt nhi, nguyệt nhi, tỉnh, nên tỉnh...”

Du Nguyệt bên tai thoáng nghe thanh giọng quen thuộc, còn tưởng chính mình nghe lầm. Y nhẹ trở mình dậy, đầu còn không ngóc nổi lên đã bị ai đó lôi đến ủng trong lòng mắg: “Ngươi a, cứ thế này nhất định là không tốt a—”

“Ân...”

Du Nguyệt lắc lắc đầu, muốn trở mắt dậy, thế nhưng thùy mi vẫn nặng trĩu. Cái gì cũng không nhận ra, chỉ cảm thấy hơi ấm kia thật phần quen thuộc. Nguyên lai chắc cũng là ảo giác. Cả người y cứng nhắc dần tan trong lòng người kia ngủ một giấc. Tái giật mình tỉnh ra cũng đã là ở trên giường. Du Nguyệt biếng nhác bỏ chân xuống gọi: “Tiểu Viên Tử.”

“Ân, có nô tài.” Tiểu Viên Tử nhanh chóng bước vào trong đặt chậu nước ấm lên bàn, dịu y dậy nói: “Chủ tử hôm nay thật tốt.”

Nguyên là y đêm qua không có ngủ ngoài sương lạnh a. Đêm qua hắc vì sợ thanh cầm của y mà trốn đến biệt dạng, giữa đêm trở về đã thấy người kia nằm ngủ rất ngay ngắn trên giường.

Du Nguyệt có chút khó hiểu nhìn Tiểu Viên Tử cũng không hỏi. Đêm qua có cái gì hơi khác lạ, nguyên là lúc đó y đã say đến cái gì cũng không biết rồi thì làm sao tự vào trong nằm được. Lại thăm đoán chính là người này đã mang y vào đi. Hắc thực là dụng tâm lo lắng cho y mà. Bất quá sau này khi y qua đời rồi, hắc cũng không cần phải lo nhiều như vậy. Chỉ là sau khi y đi rồi, hắc sẽ như thế nào a. Cung nhân phức tạp như vậy, hắc còn trẻ dại, tâm tính đơn giản, sao có thể tồn tại được. Nghĩ đến y ngậm ngùi thở dài vỗ vỗ bàn tay của hắc rồi ngồi trở lại giường.

Tiểu Viên Tử giúp y chỉnh chu người xong, liền vui vẻ định mang chậu nước ra ngoài. Cũng chưa kịp đi liền nghe y thanh âm trầm trầm nói: “Tiểu Viên Tử, sau này ngươi nhớ thế nào cũng phải biết tự lo cho mình đi.”

“Ân...” Hắc khó hiểu nhìn y nói: “Ta đương nhiên tự biết lo. Chủ tử ngươi nên hảo hảo dưỡng mình đi, ngươi cứ như này, thế nào cũng bệnh lại a.”

Du Nguyệt nở nụ cười ảm đạm tự vấn: “Bệnh thì cũng đã làm sao. Bất quá ta lúc này còn chưa chết được

đi.”

Tiểu Viên Tử cả giận còn muốn rằng y gì đó liền thấy người kia nét mặt trầm xuống nói: “Được rồi, người lui ra ngoài đi. Ta muốn được yên tĩnh.”

“Ân.”

Tiểu Viên Tử lưu luyến nhìn y một lúc. Trông chủ tử của hắn hôm nay thực lạ, còn nói với hắn mấy lời như vậy, cứ như là trần trối ấy... trần trối a...

“Nga ~ Chủ tử muốn chết sao...? Chủ tử y thực muốn chết sao...”

Tiểu Viên Tử tưởng tượng không ra được liền cuống cuống lên quỳ xuống nắm tay y nói:

“Chủ tử, người như vậy sao lại muốn chết— Người nhất định không được chết — Không được a...”

“Người nói nhầm cái gì? Mau đứng lên đi.”

“Chủ tử...” Tiểu Viên Tử càng khó hiểu đứng lên đối y nói: “Chủ tử người không phải muốn chết a?”

Hắn còn thực mong chính mình bị lầm đi, chính là người kia thở dài đối hắn nói: “Ta bây giờ thực rất mệt, người không phải lúc nào cũng ở bên tai ta rằng bảo này nọ đi. Mau lui ra.”

“Ân...”

Hắn đứng lặng một lúc cũng không thấy người kia có phản ứng gì liền lui ra. Trông y một chút sức sống cái gì cũng không thấy. Nghĩ đến, hắn mạnh mẽ ra lắc đầu tự nhảm: *“Thế nhân một chữ tình a... Chủ tử người khổ sở như vậy cũng là vì đâu?”*

Tiểu Viên Tử vừa ra trước cửa liền có một tiểu công công tay mang một mâm đầy thức ăn cùng rượu bước tới. Ngay lập tức hắn liền cản lại hỏi:

“Công công là muốn đi đâu?”

Tiểu công công kia nói: “Ta được hoàng thượng phân phó mạng tửu thực cực phẩm đến cho vị chủ tử ở đây a.”

“Ân, đa tạ công công. Để ta mang vào là được rồi.”

Tiểu công công kia lưỡng lự nhìn hần một lúc cũng gật đầu đồng ý nói: “VẬY PHIỀN NGƯỜI.”

“Àn.”

Tiểu Viên Tử nhận lấy mâm tửu thực, phân vân không biết rượu này có nên mang vào, lại nghe có tiếng truyền đến: “Tiểu Viên Tử, ngoài kia có chuyện gì?”

Hần nghĩ một lúc lớn tiếng nói: “Chủ tử, không có gì. Chỉ là có một con mèo chạy qua a.”

“Nga...”

Lặng một lúc lâu cũng không nghe Du Nguyệt hỏi nữa. Thấy yên sự, hần liền đem mâm thức ăn đi, đổi bình rượu thành bình trà cực hảo lại mang vào đặt lên bàn nói: “Chủ tử ăn sáng thôi.”

Du Nguyệt nghi hoặc nhìn mớ thức ăn trên mâm kia, rõ là bình thường làm gì được như vậy. Nói không phải đa số đều ăn rau cùng đậu hủ chế biến là nhiều a. Phần lớn tiền đều để mua rượu hết rồi, làm gì còn nhiều mà mua các loại mỹ thực như này. Lại còn chế biến rất là tinh xảo nữa. Y nghĩ nghĩ một lúc nói: “Đem ra ngoài, không ăn.”

Lời qua như sét đánh ngang tai, Tiểu Viên Tử muốn khóc thét lên nói: “Chủ tử, thức ăn ngon như này, sao lại không ăn?”

Y trong mắt tinh quang sắc bén nhìn người kia hỏi: “Người mau nói, thức ăn này là từ đâu mà có?”

“Àn??” Tiểu Viên Tử biết giấu không được liền thành thành thật thật nói: “Là... hoàng thượng sai người mang tới.”

“Lại không phải người đạo a?”

“Àn... oan quá! Nô tài thực không có!”

“Không có cũng không ăn, mang đi.”

“Chủ tử!” Tiểu Viên Tử bực một cái quỳ xuống đất nói: “Chủ tử, đây thực là do hoàng thượng sai người mang tới a. Ta thực không có nói sai.”

Du Nguyệt liếc nhìn hần, thanh âm lãnh đạm nói: “VẬY TA CÀNG KHÔNG MUỐN ĂN, NGƯỜI ĐEM RA ĐỔ HẾT ĐI.”

“Chủ tử...” Hần lặng nhìn Du Nguyệt một tâm sắc đá, nói một lời tuyệt không có lời thứ hai, không thể

khuyên can y, thế nào cũng không khuyên được y. Cuối cùng hắn đành đứng dậy đem hết đi ra ngoài. Vừa ra đến sân liền thấy hoàng y nam tử đỉnh đạc bước tới, hắn liền quỳ xuống kính hô: “Tham... tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Miễn lễ...” Người kia vốn đang cao hứng chợt nhìn thấy mâm đầy thức ăn trên tay Tiểu Viên Tử. Đây không phải là thức ăn hắn dụng tâm bảo trù tử nấu cho Nguyệt nhi sao. Ngay lập tức sắc mặt hắn trầm xuống hỏi: “Người là mang cái này đi đâu?”

“Ân... Chủ... chủ tử căn dặn mang... mang đi... đi...”

Tiểu Viên Tử đột nhiên thấy hắn nổi giận, càng thêm sợ hãi lắp bắp mấy lời cũng nói không ra. Hắn trong mắt đầy âm lãnh hỏi: “Mang đi đồ? Y là bảo người mang đi đồ sao?”

“Ân không phải!” Tiểu Viên Tử bị dọa đến ngẩn người, vội vàng tỉnh ra nói: “Bẩm hoàng thượng, chủ tử là bảo thức ăn đã nguội, nên sai nô tài đi hâm nóng lại.”

“Vậy sao?” Thức ăn này trù tử vừa nấu xong, khói còn bốc lên thế này lại bảo là nguội. Hắn nhìn tới nhìn lui Tiểu Viên Tử, nói chuyện lúc nào cũng cúi gầm mặt xuống, trông mắt run run lộ rõ tia hoảng sợ, ngay cả muốn gạt người cũng không biết cách. Bất quá hắn biết nếu là ý của người kia, tiểu tử này làm sao cãi lời, liền nói: “Được rồi, đưa đây cho trẫm.”

“Ân.”

Nhận lấy mâm thức ăn từ tay Tiểu Viên Tử hắn vội vàng bước vào bên trong. Nhìn người kia yếu ớt nằm trên giường ngủ, tâm không khỏi sinh giận, hắn liền trầm trầm bước vào bên trong đập mạnh mâm thức ăn xuống bàn.

Du Nguyệt đang yên tĩnh đột nhiên nghe chấn động, tim đập phồng ngồng dậy nhìn. Còn tưởng Tiểu Viên Tử hôm nay thế nào đổi tính, lại không ngờ trước mắt là một kiện hoàng bào càng khiến y thêm chấn động. Hắn nhìn y ác thanh hỏi: “Người thế nào? Ngay cả thức ăn trẫm ngự ban cũng dám sai người đem đi đồ?”

“Hoàng... hoàng thượng...” Y cả kinh nhìn hắn không nói nên lời vội rời khỏi giường quỳ xuống đất nói: “Hạ thần tham...”

“Không cần.” Y lời còn chưa hết đã bị hắn cắt ngang nói: “Người thực còn để trẫm trong mắt sao. Tham kiến cái gì, đứng lên.”

Du Nguyệt chính là không nói gì nương người theo cạnh giường đứng lên. Hoàng y nam tử trầm tĩnh đứng lặng một lúc hỏi: “Hầu là thứ trẫm ngự ban, người đều không cần sao? Người thực muốn dụng tâm chống đối trẫm sao?”

“Ân...” Du Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một lúc nói: “Có vài thứ, chỉ cần hoàng thượng ban đến, hạ thần nhất

định sẽ nhận.”

“Người cứ nói.”

Du Nguyệt người hạ thấp xuống vắn thân nói: “Thỉnh hoàng thượng ban thần được tử.”

“Người...” Hoàng y nam tử toàn thân chấn động nhìn người kia cả ngày cũng không nói được. Mắt đầy tà hỏa lại cố gằn xuống nói: “Không được. Thứ khác.”

“Thỉnh hoàng thượng cho phép thần xuất cung.”

“Đi đâu? Bao lâu?”

“Hồi hương, mãi mãi.”

“Người...”

Ngoài kia mặt trời đang ở đỉnh đầu, một chút gió cũng không có. Chính là càng lúc càng nóng, đến muốn đem hắc ra đốt thành than, hắc sau một lúc cố gằn xuống nói: “Càng không được. Thứ khác.”

“Ân. Thỉnh hoàng thượng cho phép Tiểu Viên Tử được phóng thích ra khỏi cung.”

So với hai yêu cầu trên, điều kiện này trông dễ chịu nhất. Hắc thở dài một cái nói: “Người không cần hắc hầu hạ?”

“Ân, không cần.”

“Như vậy trăm liền đáp ứng người.”

Nói rồi hắc quay đi. Cũng không cần ngẫm lại y vì sao muốn để Tiểu Viên Tử đi. Duy chỉ biết hắc không thể để người này chết, càng không thể để y đi. Bất kể yêu cầu nào của y, hắc đều đáp ứng.

7. Chương 7

Hoàng y nam tử vừa rời khỏi, Tiểu Viên Tử bù lu bù loa chạy vào quỳ xuống chân Du Nguyệt tức tức khóc: “Chủ tử... người sao lại không cần ta? Thế nào lại đuổi ta đi? Chủ tử, ta chính là hầu hạ người không được tốt, không nên giấu rượu của người, không nên nhiều lời với người, nhưng ta nhất định sẽ sửa

đổi. Người đừng đuổi ta đi. Ta không muốn đi. Không muốn đi a—“

“Tiểu Viên Tử... người...” Du Nguyệt nhìn người trước mặt tâm thực không nhẫn được. Cũng không đành lòng, liền quay mặt vào bên trong thở dài nói: “Ai... Người mau chuẩn bị hành lý rời đi. Ta không cần người hầu hạ.”

“Chủ tử... đừng đuổi ta đi. Người bức ta đi, ta liều chết cũng không đi.”

“Người...” Du Nguyệt tức giận quay ra hướng hắc mắng: “Người thế nào không biết tốt xấu. Người có cơ hội được phóng thích, thế nào không đi? Chẳng lẽ muốn như ta chôn cả đời ở đây hay sao?”

“Chủ tử...”

Nói rồi Du Nguyệt đến bên giường, vén hết nệm lên, kéo từ trong đó ra một chiếc hộp gấm, sau đặt vào tay Tiểu Viên Tử nói: “Ở đây có một ít bạc, cũng đủ để người làm ăn sinh sống qua ngày. Ra cung rồi kiếm một cái ngành nghề gì đó mà mưu sinh. Đừng tính chuyện ở đây với ta nữa. Mau thu xếp hành trang đi đi.”

Tiểu Viên Tử kinh ngạc nhìn hộp gấm kia. Quả là trong đó có rất nhiều bạc trắng cùng ngân phiếu. Thực không biết chủ tử đào đâu ra nhiều như vậy a. Chỉ là... đột nhiên hắc mắng một cái đặt mạnh xuống đất, gạt đi nước mắt mãnh liệt nói: “Chủ tử, có đi thì ta cùng người đi. Người không thể đi, ta càng không đi. Người ở đâu, ta ở đó. Người có bức chết, ta cũng không đi.”

“Người...” Du Nguyệt một trận tức giận quay mặt đi nói: “Người không đi thì đừng gọi ta là chủ tử nữa.”

“Chủ tử...”

“Đi đi... đi đi...”

“Chủ tử...”

“Đi mau đi...”

Du Nguyệt một lần lại một lần xua đuổi hắc đi ra khỏi cửa. Người vừa ra ngoài, cửa liền khép kín.

Tiểu Viên Tử kia sao không biết ý tứ của y. Chính là y càng như vậy, hắc càng không thể đi. Nếu không có y đốc thúc, người này như vậy sống thế nào được. Hắc sao có thể bỏ mặc y không lo. Hắc tay ôm hộp gấm quỳ trước thềm cửa lớn tiếng nói: “Chủ tử, dụng tâm của người ta đều biết. Thế nhưng ta tuyệt không đi, ta quỳ ở đây đến khi nào người đổi ý, ta có chết cũng không đi.”

Du Nguyệt đứng dựa sát người vào cửa đương nhiên nghe rõ. Chỉ là hắc sao phải cứng đầu như vậy. Đây

nguyên cũng là muốn tốt cho hắn mà thôi a. Y bắt đắc dĩ thở dài nói: “Tùy người, muốn tốt xấu gì cũng tùy người.”

Nói rồi y trở vào bên trong giường nằm xuống. Mới vừa nhắm mắt lại có một chút mà trời đã tối đen. Trong gian phòng tối om, cái gì cũng không thấy. Du Nguyệt có chút khó hiểu, chính là bình thường lúc này Tiểu Viên Tử phải khơi đèn lên rồi mới phải...

Nói mới chợt nhớ ra, Du Nguyệt lắc đầu mấy cái cho tỉnh. Sáng hôm nay, y chính là đã đuổi Tiểu Viên Tử đi rồi a. Nghĩ đến, y lại thở dài. Cả cái Tiêu Tịch Lâu lớn như này, bao năm qua có hắn bên cạnh, chủ tớ ngày đêm thân cận, cũng có chút ấm áp. Hắn dù hơi phiền một chút nhưng cũng là có tiếng người nháo động, có chút vui vẻ. Hắn như vậy đi rồi, sau này chỉ còn lại một mình y. Thật là nói không biết làm sao cho qua ngày, qua tháng đi.

“Không được...” Du Nguyệt tự mình trấn tĩnh ngồi dậy: *“Những cái như vậy không có cũng không sao. Hắn đi được, cứ để cho hắn đi. Sao có thể vì ta mà tuyệt đường hậu của hắn đây.”*

Ngay lập tức y bước chân xuống giường tìm hỏa chiết khơi đèn lên. Lúc này mới nghe bên ngoài có tiếng sấm chớp ầm ì, mưa giông kéo tới khi nào thực không hay. Y lặng bước ra ngoài cửa xem. Này cửa vừa mở ra liền khiến y toàn thân chấn động nói: “Người— người thế nào lại còn ở đây?”

Người kia toàn thân run rẩy nghe tiếng chủ tử, mắt sáng rực lên hướng y nói: “Chủ... chủ tử người không đuổi...”

Lời còn chưa dứt đã nghe rầm một tiếng. Cánh cửa kia một lần nữa khép kín. “Nga~” Hắn một tâm cô lãnh gục xuống, mặc cho mưa giông đập vào người cũng không đi...

Giữa đêm thanh tĩnh, duy chỉ nghe có tiếng mưa tuôn ào ạt. Du Nguyệt một lần nữa tỉnh giấc. Thấy trong bụng quả có chút đói. Y nhìn về phía mâm cơm đã nguội lạnh kia. Càng không biết nghĩ gì lại bưng ngay cả chén cơm trắng đã muốn thiêu lên ăn mà một chút thức ăn cũng không mần bỏ vào. Vừa ăn, y vừa hướng mắt về phía ngọn đèn thoi thóp bị gió bật đến sắp tắt đặng kia. Nghĩ mãi cũng không ra sự, duy chỉ cảm thấy, thứ này thực khó nuốt. Ăn được một nửa, y đặt chén cơm xuống bàn, một tâm thê lương tựa vào đầu giường. Bên tai nghe tiếng mưa rơi ào ạt, liền khiến y nhớ lại rất nhiều chuyện đã qua đi, tâm lại dậy một trận dày vò. Còn nhớ đến cả Tiểu Viên Tử ở ngoài không biết đã đi chưa. Hắn... đêm giông như vậy, tội tình gì quỳ mãi ở trước cửa không chịu đi... Ngay lập tức y rời khỏi giường, hướng ra cửa.

Giữa đêm, ngoài tiếng mưa ào ạt rơi, còn có tiếng động rất nhỏ, cánh cửa một lần nữa mở ra. Du Nguyệt nhìn qua cảnh tượng bên ngoài kia, tâm càng không khỏi đau thương. Hắn cả người ướt sũng, lặng quỳ mãi dưới mưa đến tận bây giờ. Trông thấy y, hắn càng cúi thấp đầu xuống, mắt không dám nhìn lên cũng không dám nói. Hệt như một tiểu cầu tâm thần băng loạn, sợ bị chủ hắt hủi, bị chủ bỏ rơi. Cay đắng nhẹn nhục, khổ sở, cái gì cũng có thể chịu được, chỉ là hắn không muốn đi, thực là không muốn đi.

Du Nguyệt nhìn hắn như vậy nói sao không đau lòng, sao không tức giận. Chính là cái gì cũng không thể nói nên lời, mặc cho mưa giông ào ạt, y bước nhẹ xuống thêm, đến ngồi trước mặt hắn vỗ vỗ vai nói: “Hài tử ngốc nghếch, không đi thì không đi...”

Nghe được lời này, Tiểu Viên Tử òa lên chui vào lòng y khóc một trận nói: “Chủ tử, không đuổi ta đi nữa a—Người không được đuổi ta đi a—”

Du Nguyệt cả tâm đều chấn động, nước mắt lưng chừng rơi xuống lại nở nụ cười nói: “Ân, không đuổi... không đuổi...”

“Chủ tử!”

Giữa trời đêm mưa giông, chủ tớ ôm nhau khóc một trận, đến sáng ra trời lại trở nên quang đãng, cứ như là đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ngày nọ Du Nguyệt đưa cho Tiểu Viên Tử cái hộp gấm. Chính là hũ dù không đi cũng không mang hoàn trả về cho chủ. Ngược lại, buổi sáng hũ theo trù tử xuất cung ra ngoài, liền đem đi mua rất nhiều bèo ngư, đi cá đủ loại về nấu cháo tẩm bổ cho người kia.

Buổi sáng sớm, trên bàn đá trước nhà, Du Nguyệt nhìn bát cháo mùi hương nức nồng để trước mặt, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Viên Tử hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ân, cháo tổ yến a. Chủ tử mau ăn kéo nguội.” Tiểu Viên Tử cực vui vẻ trả lời.

“Cháo tổ yến?” Thứ này không phải đắt lắm sao, hũ như vậy đào đâu ra thứ này a. Du Nguyệt nghĩ nghĩ một lúc lãnh đạm hỏi: “Từ đâu mà có?”

“Ân, mua.”

“Mua? Lại tiền đâu mua.”

“Ân, trong hộp gấm.”

“Hộp gấm???” Du Nguyệt nghĩ mãi một lúc mới nhớ ra, thập phần tức giận nhìn hũ trừng mắt: “Người—Người thế nào mang hộp gấm của ta đi...”

“Chủ... chủ tử...” Tiểu Viên Tử bối rối nhìn chủ tử của hũ: “Cái đó không phải chủ tử đã cho ta rồi a? Chủ tử lẽ nào muốn đòi lại?”

“Này...” Nói cũng phải, thứ đó y cũng không cần, đòi lại làm gì. Chỉ là... hũ cũng không cần phải lãng phí đi mua mấy thứ này a. Du Nguyệt chính là thở dài nói: “Ân... Sao không mang đi mua thượng tửu ngon một chút a—Lãng phí—”

“Ách... Chủ tử— người—!” Tiểu Viên Tử người muốn bốc hỏa nhìn chủ tử hũ. Chính là một lời cũng nói

không ra, thở dài nói: “Người xem, người đã gây đến muộn thế này rồi a. Thế nào cũng cần phải được bồi bổ. Ta chính là thay người làm chút chuyện. Người mau ăn đi, kéo nguội lại mất ngon.”

Du Nguyệt nhìn bát cháo tổ yến, mà tâm dần tối xuống định hướng đi nói: “Không m—”

Lời còn chưa dứt đã thấy Tiểu Viên Tử kia mắt rưng rưng sắp khóc, cuối cùng cũng đành tái thở dài quay lại ăn. Nghĩ người này thực phiền chết đi. Y đã không thích cần gì gượng ép đây.

Tiểu Viên Tử thấy Du Nguyệt ngoan ngoãn ngồi ăn, cũng thập phần vui vẻ. Chính là lúc hắn định quay đi liền nghe “oa” một tiếng, tái quay lại đã thấy người kia đem toàn bộ thứ vừa cho vào bụng đi ra ngoài. Mặt y một trận tái xanh đến kỳ dị khiến Tiểu Viên Tử cả kinh vỗ vỗ vào lưng y hỏi: “Chủ tử, người— người làm sao?”

Du Nguyệt sau một lúc trấn tĩnh nhẹ khoát tay nói: “Không... không sao.”

“Chủ tử, người như này sao lại nói là không sao?”

Tiểu Viên Tử biểu tình đầy lo lắng hỏi. Y như vậy chỉ sợ là không được bình thường đi. Chính là người kia vội phủ nói: “Ân, đã nói là không sao— Tiểu Viên Tử—”

Tay Du Nguyệt thoáng có chút run rẩy đưa ra liền nhận được tay Tiểu Viên Tử nắm lại: “Chủ tử, ta ở đây—”

“Ta thấy không khỏe, người đưa ta trở vào giường nghỉ... Nghỉ một chút liền sẽ khỏe.”

“Ân...”

Không nhiều lời, Tiểu Viên Tử liền dìu người kia vào trong. Không rõ y là bệnh tình ra sao, duy chỉ biết y đang rất cố nhẫn nhịn, người rõ ràng đang run lên một trận mà sao vẫn tỏ ra như không có việc gì.

Người vừa nằm xuống giường, liền nhắm mắt lại. Tiểu Viên Tử kéo tay y xiết chặt lại hỏi: “Chủ tử, người làm sao a? Người mau nói đi, đừng làm ta sợ—”

“Ân...” Du Nguyệt lắc lắc đầu mấy cái cũng không trả lời, chính là không còn sức để trả lời. Chỉ cảm thấy trong dạ rất đau, thực đau đến không chịu được đi...

“Chủ tử...” Tiểu Viên Tử tâm càng hoảng loạn, tay của chủ tử, đang rất lạnh a. Thế nhưng y đã không nói được, hắn còn có cách gì, chỉ gục xuống bên cạnh giường, hai tay xiết chặt lấy tay y ủ ấm, lẩm nhẩm nói: “Chủ tử... người như này nói ta làm sao đây...”

Giữa trưa, thấy người kia rõ ràng là đã ổn. Thân không còn run rẩy, tay cũng đã ấm trở lại, Tiểu Viên Tử mới an tâm rời đi.

Độ chưa đầy một canh giờ sau, hắn quay lại hướng đến bên giường kéo người kia trụ dậy tựa vào lòng mình gọi: “Chủ tử— chủ tử—”

Người kia đang yên đang lành đột nhiên bị sốc dậy có chút giận, tâm gian nhú lại trách cứ: “Đừng nháo... để ta ngủ...”

“Àn... Chủ tử, người ăn xong rồi ngủ.”

Du Nguyệt mắt còn chưa mở ra đã cảm nhận được thìa đã ở bên miệng. Chính là cái mùi kia, cực kì khó chịu, nói không phải vì vậy mà khi sáng nôn đến mặt xanh mặt vàng đi, ngay lập tức y yếu ớt đưa tay lên gạt ra nói: “Không muốn ăn.”

“Ách... chủ tử...” Tiểu Viên Tử còn không ngờ đến phản ứng này, thoáng chốc cái thìa cùng cháo đều bị người kia hất văng xuống đất. Hắn có chút giận để y nằm xuống giường nói: “Chủ tử, người thế này không ăn không được a—”

Người kia vẫn một mảnh yên lặng không động tĩnh. Hắn chính là thở dài hướng xuống đất nhặt cái thìa lên nhìn một lúc nói: “Chủ tử a, người không đói sao? Thực không muốn ăn gì sao?”

Vẫn không có tiếng trả lời. Tiểu Viên Tử ngồi gục đầu một lúc nghĩ mãi thực không có cách, vừa lúc định quay đi mới nghe có tiếng gọi: “Tiểu Viên Tử—”

“Àn, chủ tử có gì cần dặn.”

Hắn mừng rỡ hướng lại nhìn người kia. Đợi cả một lúc lâu mới nghe y yếu ớt nói: “Mang đến cho ta một ít cháo trắng.”

“...”

Tiểu Viên Tử cả người ngơ ngẩn nhìn chủ tử của hắn, chính là hắn thực không hiểu được, rốt cuộc cũng gạt đầu đi ra ngoài.

8. Chương 8

Nửa canh giờ sau, Tiểu Viên Tử lại trở vào đến bên giường đỡ Du Nguyệt dậy. Lần này y thực ngoan ngoãn, đã không đẩy ra mà còn ăn hết cả bát cháo.

Ăn xong trông thần thái y có vẻ tốt hơn một chút. Tiểu Viên Tử chính là thở dài để y nằm xuống liền lui ra ngoài cửa. Hắn nhìn lên trời, tái nhìn xuống đất rồi cuộc cũng chịu không nổi mà thở dài, miệng lầm bầm trách cứ: “*Chủ tử a chủ tử— Người thế nào cháo bèo ngư vừa ngon vừa tẩm bổ tốt như vậy không ăn. Lại cái cháo trắng một chút mùi vị cũng không có kia mà đem ăn hết. Thực là hảo tức chết với người đi—!*”

Du Nguyệt nhìn theo bóng lưng Tiểu Viên Tử cho đến khuất dạng. Y sao không biết hắn nghĩ cái gì. Chính là cháo trắng dù không có mùi vị gì nhưng cũng là có ăn no bụng đi. Lại không phải khó ăn như cái thứ hỗn tạp kia

Thực đã lâu rồi, y không còn ăn những thứ cao lương mỹ vị gì đó. Qua nhiều năm lại sinh ra nhàm chán, đến nỗi có ăn cũng cảm thấy không quen. Nếu nhân sinh đã định sẵn là cô tịch, còn cần gì một chút như vậy điểm tô thêm sắc màu. Y cũng không nguyện thay đổi.

Mỗi ngày nhìn mặt trời lên xuống mấy lượt. Từ buổi sớm mai đến khi sắc trời chuyển sang tối đen đều không có nhiều thay đổi. Bất quá cái thay đổi chính là thế sự. Du Nguyệt nhìn lòng người thay đổi khó nắm bắt không khỏi cười lạnh.

Người kia mấy lượt tìm đến quấy nhiễu, đến đến đi đi, có mấy lần lưu lại y ở trong lòng. Người đến lúc nào cũng hỏi vì sao y lại thích uống rượu. Y không thích uống rượu, chỉ sợ là ngày dài kia khó lòng vượt qua. Rượu như tiên được, vui cũng được, buồn cũng được, chỉ cần say rồi, chính là cái gì cũng đều có thể qua đi. Lại như bằng hữu chân chính, bất kể khi nào cũng ở bên cạnh bầu bạn với y, càng không bao giờ bỏ đi. Y đã như vậy, tại sao lại không thể uống. Cái đã gọi là bằng hữu lúc nào cũng phải ở bên người a.

Chính là cái tâm này, Tiểu Viên Tử không phải không hiểu. Càng hiểu lại càng không có cách cứu.

Ngày nọ tái tỉnh lại sau một trận bụng đau đến quằn quại. Du Nguyệt nửa ngồi trên giường, thùy mi buông nhẹ một lúc cái gì cũng không nói, câu đầu tiên y nói lại chính là: “Tiểu Viên Tử— Ta khát, nước ở đâu a?”

Tiểu Viên Tử nếu là trước đây đều không nói gì liền mang rượu đến. Hắn thực muốn biết người này sẽ bao giờ lại tỉnh ngộ. Muốn để mặc y như năm xưa, uống rượu thả cửa từ sáng đến chiều, đến khuya tận rồi gục đầu ở bất cứ đâu mà ngủ. Nhưng bây giờ thực không thể, người kia mấy ngày tỉnh mấy ngày mê, tình hình lúc nào cũng đi vào trầm trọng. Có ngày ôm bụng co mình nằm suốt, thức ăn đưa vào bụng bao nhiêu, liền đem ra ngoài bấy nhiêu. Nói, hắn thế này làm sao có thể nhẫn nhịn.

Nhìn y người gầy ốm đến không ra bộ dáng, tự đi đã không thể, ngồi cũng muốn không vững, nguy kịch đến như vậy lại còn đòi rượu. Hắn một tâm khổ sở không nói được, bực một tiếng liền quỳ xuống bên cạnh giường nói: “Chủ tử, người bây giờ không uống được, thực không uống được—”

Người kia mặt hướng vào bên trong cũng không nhìn hắn, miệng lầm nhảm: “Àn, sao không được?”

“Chủ tử, người xem, bụng của người không tốt. Nếu còn uống nữa, người chắc chắn sẽ chịu không nổi. Người nhất định sẽ chết a—”

Du Nguyệt nghe đến từ “chết” tâm càng tối xuống nói: “Chết? Người nói ta thực sẽ chết sao?”

“Ân...” Tiểu Viên Tử nghe qua còn tưởng y hỏi tâm chuyển ý liền nói: “Chủ tử, người không uống rượu nữa a?”

“Ân... tại sao không?” Người kia thản nhiên nói: “Ta chính là đang muốn chết a.”

“Chủ tử, người—”

Tiểu Viên Tử toàn thân chấn động nhìn chủ tử của hắn. Người kia sau một lúc lặng thinh nói: “Chết cũng được. Chết càng tốt. Chết rồi thì cái gì cũng đều không biết nữa. Cái gì cũng đều không nhớ nữa... Người nói người kia sao không muốn để ta chết?”

Hắn ngơ ngẩn cả nửa ngày cũng nghĩ không ra, lại nghe Du Nguyệt nói: “Hắn không muốn để ta chết. Ta lại càng muốn chết. Người nói, sau khi ta chết rồi, hắn có nhìn ta không? Hắn có nhớ ra ta không?”

Nghĩ đến y lại nở nụ cười thê lương tự nhảm nói: “Không, hắn sẽ không nhớ. Dù ta có lưu lại hay không cũng đều không có ý nghĩa gì. Người nói, ta vì sao lại không thể uống rượu?”

“Chủ tử, người...”

“Đừng nói nhiều nữa... mau mang rượu đến đây đi...”

Tiểu Viên Tử không nói gì lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Chỉ là cả mấy canh giờ qua đi cũng không thấy hắn quay lại. Hắn chính là cương quyết đến như vậy a. Du Nguyệt trong lòng thầm mắng hắn thực hảo. Lại thấy trong cổ họng một trận nóng bừng như thiêu đốt đến khô khốc càng sinh tức giận. Ngay lập tức y nhổm dậy rời khỏi giường, không nói gì liền đem cả gian phòng lật tung. Chính là tìm đến nửa canh giờ cũng không có gì liền tức giận nhảm mắng: “Không thấy, thực đâu hết rồi —”

Vừa lúc lại nghe có thanh âm lãnh đạm truyền đến bên tai nói: “Chủ tử đừng tìm nữa vô ích. Ta đều đem đi đổ hết rồi.”

Du Nguyệt đang quỳ người dưới đất lạnh, nghe nói liền lập tức đứng dậy quay lại mắng: “Người— Thực làm càng!”

“Chủ tử...” Tiểu Viên Tử ngay lập tức quỳ xuống nói: “Chủ tử người có thể đánh ta mắng ta, nhưng ta chính là tuyệt không thể đáp ứng người. Mạng của người có thể tự bỏ mất, nhưng ta chính là không thể. Chủ tử, người có thể nào thương hại ta.”

“Đi ra ngoài—”

Tiểu Viên Tử lời còn chưa dứt đã nghe người kia thanh âm đầy băng lãnh cắt ngang. Hắn một lời cũng không thể nói đành lặng lẽ đứng dậy lui ra. Hắn theo hầu y đã lâu như vậy sao không biết tính khí của y. Chính là người kia ý đã quyết, bất kể là tốt hay xấu đều vững chắc như núi, bất di bất dịch. Còn có thể làm được gì.

Một ngày qua đi, người kia cơm canh cái gì cũng đều không đụng đến, lại đừng nói gì đến nước uống, y cứ nằm mãi ở trên giường. Tiểu Viên Tử có đứng bên cạnh, gọi cách mấy cũng đều không vào được tai y. Rốt cuộc cũng đành phải lắc đầu thở dài lui ra ngoài cửa ngòi gục xuống trầm tư.

Chủ tử hắn hôm nay thực là hết cứu rồi a. Y ra như vậy trăm vạn lần đều tại hoàng y nam tử kia. Hắn là quân vương, là cửu ngũ chí tôn, dụng tâm chiếm lấy, cũng là bỏ đi không màn. Hắn đã như vậy, còn muốn lưu giữ người lại làm gì. Chủ tử không rơi vào tay hắn, nhất định sẽ không lâm vào tình cảnh hiện tại. Tiểu Viên Tử không hiểu, chính là như vậy lại càng sinh lòng oán giận. Thế nhưng giận rồi thì đã sao, chủ tử cũng không vì tấm lòng của hắn mà sống tiếp a. Nghĩ đến Tiểu Viên Tử một tâm thê lương gọi: “Chủ tử a—”

...

Đêm tĩnh lặng, Du Nguyệt hướng mắt nhìn về khoảng không gian tịch mịch bỗng thấy tâm mình một màn trống rỗng. Tựa như cái màu đen kia, xa xôi vô tận. Thẳng cho đến lúc “phụt” một tiếng, mới trông thấy một chút ánh sáng mờ nhạt từ phía ngọn đèn được khởi lên, càng thêm ảm đạm. Bên tai y thoáng nghe thấy tiếng bước chân người đến gần, thùy mi liên buông xuống không một chút động. Lại nghe có tiếng nói: “Chủ tử, ngươi có giận ta, thì mau dậy mà mắng ta, đánh ta, thế nào cũng được. Ngươi có sao lại tự hành hạ chính mình đây?”

Hắn một lần lại một lần thở dài quay đi. Người vừa rời đi, Du Nguyệt liền mở mắt ra nhìn ánh đèn mờ mịt từ hướng xa xa. Theo hoạt lửa phiêu bồng, tâm bất giác lại đi vào cõi mộng miên man.

Người nói, nhân gian vô tình, chân ái lại càng khó phân định. Người năm xưa bây giờ nhạt như sương phủ. Tái nhìn lại cũng không thấy được tình kia đã ở nơi đâu. Hơn ba năm chờ đợi, một lần hồi tâm. Rốt cuộc cũng là vô ích.

Nghĩ đến người liên thở dài. Tội tình gì phải tự hành mình đây. Chính là Tiểu Viên Tử kia thật ương ngạnh. Thực muốn bức chết y mới được sao. Y chính là có lúc suy sụp nghĩ như vậy, nhưng hắn thực muốn tuyệt thực, tuyệt nước của y sao. Tái nghĩ đến, ngay cả cái sở thích nhỏ nhỏ kia cũng không được đáp ứng, sống cái gì thực khổ sở a.

Cứ như vậy gần hai ngày qua đi, nhìn người ngày càng trở nên tiêu tụy. Cơm, nước, cái gì cũng không màn đến. Nói không lẽ phải mang rượu đến y mới chịu ăn sao. Tiểu Viên Tử thế nhưng bị bức vào đường cùng. Người kia không uống rượu cũng chết, uống rượu càng chết. Một lời khuyên can cũng không vào được tai y, rốt cuộc cũng chịu thua mang rượu cùng thức ăn đến. Bất quá mang rượu đến thì y chết từ từ, còn tốt hơn để y cứ thế này tuyệt thực đến chết. (.=.)

Sáng sớm, Tiểu Viên Tử đến bên giường đặt rượu cùng thức ăn xuống bàn, lại đỡ người kia ngồi dậy tựa vào lòng mình ấm đạm nói: “Chủ tử, này là cháo tổ yến, người...”

Hắn lời này nói ra quả là bi kịch, y một chút động tĩnh cũng không có, liền tái tử dài nói: “Người ngoan ngoan dậy ăn cho hết, một chút cũng không được bỏ ra ngoài. Còn này là nữ nhi hồng ủ hai mươi năm... rất quý a— Người...”

Du Nguyệt thoáng nghe bên tai còn chưa kịp nghĩ, lại nghe người kia nói: “Chủ tử người không ăn hết, ta liền đem rượu này uống sạch a.”

“...”

Du Nguyệt một lời cũng chưa kịp phản ứng, đã thấy thìa kia được đưa đến bên miệng. Cái mùi thực khó chịu a. Chính là y đang bị cưỡng tá, không muốn ăn cũng không được, liền đem cháo kia mà nuốt vào. Thoáng nhìn trên mặt y quả có chút nhăn nhó, Tiểu Viên Tử trong lòng một trận đỏ khốc dở cười nói không nên lời.

Uy người kia ăn xong, Tiểu Viên Tử vui vẻ lui xuống, trước khi đi lại còn đặt bình chiếc bình kia xuống bàn. Du Nguyệt ngồi tựa mình vào đầu giường, theo thói quen đưa tay với lấy cái bình gửi người. Vừa cầm lên tâm liền dậy trận thương tâm thâm mắng: “Tiểu Viên Tử, người thực hảo... đối xử với chủ tử thực tệ. Người thế này là lừa gạt ta a— Thực không tin được người mà.”

Nói cũng không phải, đây thực sự là nữ nhi hồng a. Chính là cái bình xanh lục ngọc kia hoa văn tinh xảo trông thì rất đẹp mắt lại khá lớn, nhưng bất quá bên trong có chứa đầy ba chung rượu nhỏ. (=||)

Tiểu Viên Tử bên ngoài hắt hơi đến mấy cái. Lại nhớ tới chủ tử hắn, thực không biết y phản ứng với cái tửu bình kia như thế nào a. Bất quá hắn cũng không phải lừa đảo đi. Y đã như vậy, uống ít một chút cũng là càng tốt. Nghĩ đến hắn lại đình ninh, một chút rượu như vậy chắc không gây tổn hại gì.

Hắn ngày mang tửu thực đến đủ ba lượt. Du Nguyệt nhìn cái tửu bình mang tính chất lừa đảo kia càng tỏ ra không vừa mắt. Nhưng cũng là không cách gì thoái thác. Không ăn thì đừng nói gì ba chung rượu nhỏ, một giọt cũng không có a. Tái nhìn lại vẻ mặt đắc ý của Tiểu Viên Tử, hắn — trông thực giống ác nhân.

Canh khuya, hắn bên cạnh thị chủ tử ngủ, rồi lại gục lúc nào không hay. Tái tỉnh lại cũng là một trận kinh động. Người kia đang quy ở trước cửa, không rõ nguyên cớ gì đem toàn bộ thức ăn khi chiều đi ra ngoài, bộ dáng vô cùng chật vật. Hắn vội vàng chạy ra đỡ y dậy nói: “Chủ tử, người làm sao, làm sao a?”

Người kia cái gì cũng không nói, hắn liền đưa y vào nằm lại bên giường. Hồn còn chưa tỉnh đã thấy y hai tay xiết chặt bụng quần quai khổ sở, sắc mặt một trận tái nhợt, cả người mồ hôi tuôn ướt đầm. Đây nguyên chính là bệnh cũ tái phát. Thế nhưng tình trạng hiện tại còn muốn trầm trọng hơn trước. Lê nào chỉ một ít rượu kia liền đã khiến y ra như này. Hắn nghĩ đến liền tự tát mạnh mình mấy cái thâm mắng: “Hồn đần, người thực hại chết chủ tử rồi!”

Nhìn người kia quẩn quại như vậy, càng thêm lo lắng, nghĩ mãi cũng không biết làm gì. Đừng nói là giữa đêm hôm khuya thế này, dù cho có là ban ngày, thì đây chính là cận cấm cung, thái y không mời được, đại phu càng không thể vào, thuốc cũng không có, đều là đường cùng.

Du Nguyệt chỉ mới đó mà thần trí đã rơi vào miên man không biết gì, duy chỉ còn cảm giác được gian bụng kia đau đớn đến khó nhịn. Tiểu Viên Tử ngồi bên cạnh khóc lóc gọi cái gì, y chính là không thể nghe được. Gian cổ một trận quặn xoắn, bụng y đã là trống đến không còn gì, nếu còn tiếp tục như này chính là muốn đem cả mật xanh mật vàng mà nôn ra ngoài đi...

Tiểu Viên Tử thấy y tiếp tục nôn mửa, tinh thần liền rơi vào hoảng loạn cực độ, khóc vỗ vỗ lưng y gọi: “Chủ tử, chủ tử, tỉnh, tỉnh đi... người đừng như vậy... người đừng làm ta sợ a—”

Người kia một chút cũng không nghe, đến lúc ngưng được cũng đã là một mảng huyết nhục mơ hồ. Y như vậy liền đi vào hôn mê. Tiểu Viên Tử sau một lúc cứng cả người, không nghĩ gì nữa liền chạy đi.

9. Chương 9

Tác giả nói: khổ ~ không chịu sao... vậy ta ko gọi vậy =.=” xin cho phép tại hạ quay về với hoàng y nam tử bạc tình bạc nghĩa vậy ==”

Nửa đêm, Bảo Tâm Cung một trận huyền ảo. Hoàng y nam tử đang yên giấc thoáng nghe bên ngoài nhốn nháo giật mình tỉnh dậy, bên tai nghe thấy tiếng gọi cực thảm thiết liền vội vàng ngồi dậy khoác lại hoàng bào bước ra ngoài xem.

Trước Bảo Tâm Cung là một tiểu thái giám đang bị đám thị vệ lôi đi, chính là hắn không chịu đi cố nường người lại hướng vào bên trong gào to gọi: “Hoàng thượng, hoàng thượng—”

Đám thị vệ kia sợ hắn làm kinh động hoàng thượng, liền đem hắn vừa lôi đi vừa đánh đập không chút nương tay. Hoàng y nam tử có điểm nhìn không được liền nói: “Dừng tay!”

Hắn một lời vừa ban, đám thị vệ lập tức buông tiểu thái giám kia ra, quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hắn còn chưa nói gì liền thấy tiểu thái giám chạy đến quỳ dưới chân khẩn cầu nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng cứu chủ tử của nô tài. Hoàng thượng, thỉnh ngài đi cứu chủ tử của nô tài—”

“Người—”

Hắn cả kinh nhìn tiểu thái giám kia, đây nguyên là Tiểu Viên Tử. Người này nửa đêm gây chấn động ở đây, sự tình tuyệt không phải nhẹ. Hắn một lời cũng không nói liền hướng đến Tiêu Tịch Cung.

Vừa vào đến bên trong nhìn qua, hắn liền đã bị một trận dọa làm kinh sợ, người trên giường kia sắc mặt tái nhợt, bên cạnh là một mảng huyết hồ, hoàng y nam tử nhanh chóng ngồi xuống giường, không ngừng tự vấn: “Sao lại như vậy—? Tại sao lại như vậy—?”

Hắn một bên đem Du Nguyệt ôm vào lòng, một bên lau mảng huyết trên khóe môi y gọi: “Nguyệt nhi... Nguyệt nhi... người tỉnh... mau tỉnh...”

Càng gọi, y càng như chu sa tan chảy trong lòng hắn, như muốn đem cả tâm hắn chôn vào cùng... Cũng biết sự tình cấp bách, hắn liền hướng ra ngoài quát lớn:

“Người đâu, người đâu truyền ngự y, mau truyền ngự y —”

Lệnh được truyền đi, đám người kinh hoảng chạy không kịp. Một toán thái y giữa đêm được điều động, tất cả đều ôm một cái túi dược thật lớn vội vàng vàng chạy đến. Nhìn người đang nguy kịch trên giường, nhìn lại sắc mặt hoàng thượng kia càng thêm sợ hãi.

Gần nửa canh giờ qua đi, thái y bắt mạch chuẩn xong bệnh càng thêm vô dụng liền quỳ xuống trước mặt hắn nói: “Hoàng thượng thứ tội, vị này thực khó cứu—”

“Người—” Một lời vừa nghe qua khiến sắc mặt hắn tái lạnh xuống nói: “Thật vô dụng—! Cả đám người các ngươi đều vô dụng hết sao? Nói cái gì khó cứu? Cứu không được liền đem cả cữu tộc các ngươi chôn cùng đi —!”

“Hoàng thượng bớt giận!”

Ngay lập tức đám người quỳ xuống toàn thân run rẩy. Bọn hắn không biết người ở đây là ai, càng không biết hoàng thượng vì sao lại giận đến như vậy. Bất quá lại biết, nếu cứu không được y, tất cả đều phải chết. Giữa lúc còn chưa hoàn hồn được liền nghe hắn ác thanh nói: “Đứng lên, đứng lên cứu người đi! Muốn đợi y chết rồi đi chôn cùng sao?”

“Chúng thần tuân chỉ!”

Ngay lập tức hắn lui ra ngoài để lại đám quan thái y một trận tái mặt luận đường cứu chữa bệnh.

Hoàng y nam tử mỗi lúc sắc mặt càng tối xầm xuống, hướng bước ra cửa giận dữ gọi: “Tiểu Viên Tử!”

Tiểu Viên Tử nghe gọi liền đi vào trong quỳ xuống: “Có... nô tài.”

Hắn còn chưa dám ngẩng mặt lên nhìn, đã nghe hoàng thượng ác lãnh hỏi: “Người ngày thường chăm nom chủ tử thế nào? Để y ra đến như thế này mới bẩm báo? Người sao không để y chết rồi nhân tiện bẩm báo trẫm biết đi!”

Người kia lời này là trách hắn sao? Hắn thực muốn bẩm cũng đều được sao? Trong lòng hắn dâng lên một cổ cảm hận cùng oán giận cực độ, rốt cuộc cũng dần xuống. Nguyên lai để chủ tử ra như vậy đều là tại hắn. Tiểu Viên Tử không một lời chối cãi nói: “Ân, là nô tài không tốt. Thái hoàng thượng trị tội.”

“Tốt! Người đâu—”

Hoàng y nam tử lời vừa dứt, đám thị vệ liền xông vào trong chờ lãnh lệnh. Hắn một bên nhìn đám thị vệ, tái nhìn lại Tiểu Viên Tử lãnh giọng nói: “Đem hắn ra ngoài đánh hai mươi trượng!”

Thị vệ nghe lệnh lập tức thi hành, Tiểu Viên Tử bị mang đi nửa hành động kháng cự cũng không có. Hắn một tâm lạnh lùng đã không nói, muốn bắt người chịu tội thay sao? Chính là người kia vừa bị lôi ra đến cửa, đã nghe một thanh âm yếu ớt thốt lên: “Không được đánh...”

Âm thanh nhuyễn hoặc truyền vào tai khiến đám người cả kinh quay lại nhìn. Nguyên là Du Nguyệt còn chưa mê man đến không biết gì, nghe nháo sự, càng không khỏi thương tâm cố gượng mình dậy nói: “Các người... không... được đánh hắn...”

Hoàng y nam tử có chút vui mừng bước vào trong đỡ y tựa vào ngực mình, nói: “Người tỉnh — đã tỉnh rồi a?”

Du Nguyệt cái gì cũng không nói, cả người mềm yếu tựa trong lòng hắn. Hắn càng không biết y chính là bị hắn kích tỉnh. Gian bụng một trận quặn quại còn nghe hắn như vậy, thực có chết cũng phải bị dựng ngồi dậy cười lạnh nói: “Người định mang cái vô tình của người trút lên người bọn hắn sao?”

“Nguyệt nhi...”

“Ân... người là gọi ta? Người... thực còn nhớ đến ta sao?”

Hắn cả kinh hướng nhìn Du Nguyệt một lời cũng không thể lý giải, liền thấy người kia yếu ớt muốn giãy ra khỏi người hắn. Hoàng y nam tử lại một trận thương tâm đem y xiết chặt vào trong lòng, nói: “Ân... người nói đúng. Nguyên là lỗi của trẫm. Trẫm chính là kẻ vô tâm. Đáng bị đánh cũng là trẫm.”

Bọn người nghe hắn nói kinh ngạc muốn nhìn cũng không dám nhìn. Du Nguyệt thoáng nằm yên trong lòng hắn nói: “Không... được đánh...”

“Ân... không đánh... không đánh...” Ngay lập tức hắn khoát tay thị đám người lui ra y lệnh mà làm, lại hướng y nói: Nguyệt nhi, thứ lỗi cho trẫm, trẫm ngàn vạn lần thực không phải cố tình muốn quên người. Nguyệt nhi— Nguyệt nhi—

Hắn nói lời này đã không biết có vào được tai người kia. Chỉ thấy một mảnh tịch gian yên lặng. Chính là y đã sớm đi vào mê man...

Một ngày một đêm qua đi. Bọn thái y ngay cả ngủ cũng không dám ngủ. Nhìn người kia bệnh trạng nguy kịch, mà thuốc đến bên miệng đều bị đẩy ra, không khỏi kêu trời, ngay lập tức đám người liền quỳ xuống nói: “Công tử, thỉnh cầu người, đem chén thuốc này ráng mà nuốt vào. Người như vậy có mệnh hệ nào chúng ta cũng liền khó sống a.”

Du nguyệt thoáng nhìn đám người, lại nhớ đến hoàng y nam tử kia không khỏi sinh giận. Y đã ra như này, lẽ nào còn chưa đủ khổ sở. Cư nhiên bắt y gánh thêm cả chục mạng người. Thực là bức người quá đáng. Nghĩ lại y năm xưa quả là có mắt như mù mới lại đi phải lòng tên xú thần này. Nói y hôm nay chính là mắt đã sáng ra rồi. Tái đối hắn tâm cũng muốn nguội lạnh...

Sáng sớm, một lão nhân gia dáng người phong trần, râu tóc bạc phơ thông thả bước đến Tiêu Tịch Cung. Vừa bước vào bên trong liền đến ngồi bên giường kéo tay Du Nguyệt lên bắt mạch.

Vừa xem bệnh xong liền thở dài mấy cái lắc đầu quay đi. Lại đến trước mặt hoàng y nam tử không chút khách khí nói: “Hoàng thượng, bệnh tình vị công tử kia thực không phải nhẹ. Chính là y nội tử bị viêm khá nặng. Lại để lâu ngày tích tụ, không biết kiêng cử ăn uống, liền dẫn đến tình trạng này... thực muốn khó cứu.”

“Ân, trăm biết. Người xem có cách cứu vãn không?”

Lão nhân gia nghĩ nghĩ một lúc nói: “Ân... có thể, nhưng phải mất nhiều thời gian...”

“Bao lâu cũng được, người nhất định phải cứu.” Hoàng y nam tử lại tái thở dài.

“Ân... nhưng mà...”

Lão nhân gia gật gật đầu hài lòng, lại nhớ ra một chuyện: “Vẫn là nên trông chừng y cẩn thận. Không để y bỏ bữa hoặc không ăn. Đây không tốt cho bệnh tình của y.”

“Ân.”

“Hiện tại ta liền sẽ điều dưỡng, định thức ăn mỗi bữa giúp y bình phục. Nhưng bất quá bệnh này không hoàn toàn khỏi hẳn. Muốn khỏi hẳn phải chờ thời gian dưỡng rất lâu. Y sau này tuyệt đối không nên uống rượu...”

Lời này nghe qua, quả có chút khó nghe. Người kia như vậy sẽ đồng ý sao. Nhưng chính là cũng không còn cách nào khác, hắn liền gật đầu: “Không sao, trăm sau này nhất định một giọt rượu cũng không để y uống.”

“Như vậy ta yên tâm. Bệnh này nếu không tự dưỡng, lại tái phát để sang giai đoạn cuối. Dù có là thần tiên sống cũng khó cứu.”

“ ... ”

Hoàng y nam tử chính là đứng trầm lặng như tượng. Người kia ra như vậy chính là nói hần vô tình, muốn trừng phạt hần đây mà. Lại nghĩ đến bản thân hiện tại cũng thực vô cách. Đối y nào phải cố ý vô tình. Nghĩ đến hần một lòng căm giận muốn đào mồ đám người kia dựng dậy đem xương mà băm nát. Chính là không thể. Hần nên nghĩ cách khác bình ổn hơn, lại đối lão nhân gia nói: “Thần y nói, trăm bây giờ có thể rút ngắn lại được không?”

Nguyên lão nhân gia kia chính là thần y ngự ở Thiên Sơn. Ngày đó hần nhớ ra liền xuất cung đơn thân độc mã tìm đến nhờ xem bệnh trạng. Nghe hỏi, lão thần y ho ho mấy tiếng: “Ân, hoàng thượng không thể...”

Hần lại thở dài mấy cái quay đi. Hần đã ra như vậy, càng không thể nói rõ với người kia. Đây nguyên là một lời thực khó rõ ràng. Nhưng hần như vậy chỉ sợ y càng tự buông mình không chịu chữa trị. Chuyện này hần cũng thực là hết cách, hướng thần y nói: “Thực là người kia ra như này đều cũng do trầm vô tình. Bất quá trăm thực cũng không phải cố ý đi. Nói cho nên, y như thế nào không chịu ngoan ngoãn chữa trị, người cũng nên nhẫn nhịn chút... lại đối y nói giúp trăm vài lời.”

Hần nói lời này quả là trên mặt hiện rõ tia cầu khẩn. Muốn cầu lão chữa bệnh, lại cầu lão giúp hần nói đỡ vài câu. Hần muốn gì có thể đến nói thẳng người kia a. Chính là sợ y một tâm sắc lạnh không nghe đi. Nhờ người khác vẫn tốt hơn. Lão thần y kia tái ho mấy tiếng nói: “Ân... thôi cũng được.”

Hần quả là thực vui vẻ nói: “Như vậy... làm phiền người.”

“Ân...”

Nhận lời hoàng thượng, quả là sai lầm. Người này, tâm thực như thạch bích (vách đá). Vừa lạnh vừa cứng. Bệnh tình đã trầm trọng như vậy mà vẫn không có chút tỉnh ngộ. Nay trách sao đám ngự y kia cũng đành phải buông tay bất lực. Nếu không phải hoàng thượng kia đã hạ mình cầu cứu, lão như vậy nhất định sẽ liền bỏ mặc y.

Buổi tối, lão bước đến bên cạnh giường người kia ngồi xuống. Tiểu Viên Tử theo lệnh mang đến một chén được đặt lên bàn liền lui ra. Lão kéo tay y ra xem mạch một lúc, lại đặt trở vào bên trong chăn, nói: “Có một loại độc được gọi là “Huyết Độc Tấn Tâm”, được làm từ bảy loại cỏ vong ưu, tiêu tán trí nhớ, kết hợp cùng huyết tộc tây hồ. Rất có hiệu nghiệm vong tình, hầu đối người nào nghĩa tình càng sâu trọng càng dễ sinh lòng chán, mau quên...”

Lão nói đến đây lại ngừng, người kia hai hàng mi vẫn khép kín. Không biết có nghe được lời nào, chỉ thấy một mảnh tịch gian yên lặng. Lão sau một lúc chờ đợi không được, định quay đi liền nghe có tiếng nói: “Lại có thứ độc được như vậy sao?”

Quả nhiên có chút hiệu nghiệm, lão gật đầu vuốt vuốt chòm râu nói: “Ân, có.”

Du Nguyệt chính là lặng yên không nói, lão thần y lạnh lùng chỉ vào chén được bảo: “Kia chính là như vậy. Người có muốn thử?”

Du Nguyệt sau một lúc trầm lặng nói: “Đoạn tuyệt hồng trần thế sự, ngay cả một chữ tình cũng có thể quên đi. Không tình cảm, không ký ức, nói như vậy có sống cũng khác gì đã chết...”

“Ân... người nghĩ như vậy, chính là chọn chết cũng không chọn quên.”

Du Nguyệt không trả lời, lão lại nói: “Nói cũng phải, có ai lại muốn để chính mình quên đi. Bất quá hắn cũng không nguyện ý. Năm xưa... Hắn— chính là đã trúng phải một loại độc được như vậy.”

Lời vừa nghe qua khiến người kia như bừng tỉnh, thùy mi bất giác mở rộng lên: “Hắn—”

Lão thần y thở dài một tiếng nói: “Aiz, nhân gian hữu tình... bất quá cái thứ độc được kia cũng không thể khiến hắn hoàn toàn quên mất người. Chính là chân tình sâu nặng, không phải một chén được liền có thể quên.”

“Chân tình... sâu nặng?” Du Nguyệt nghe qua lại cười lạnh quay đi: “Dù muốn dù không hắn cũng đã quên mất rồi.”

“Ai— người— thực hảo hảo suy nghĩ. Được kia cứu mạng người, muốn uống hay không thì tùy.”

Lời vừa dứt lão liền đứng dậy, trước khi đi còn tái thở dài nói: “Cách đây hai ba tháng, hắn tìm đến ta cầu xem bệnh. Chính là ta nói hắn buộc lòng phải cử sắc dục nửa năm. Mà nhất là với người đối hắn càng có ý nghĩa thâm trọng càng phải hạn chế đi lại. Ai— như vậy hắn cũng không chịu hảo hảo làm theo a, này chỉ e là không giải được đi.”

“...”

Nói xong lão liền thông dong đi ra ngoài.

“Nửa năm?”

Từ lúc hắn trở lại đến nay tính ra cũng được gần ba tháng. Thời gian còn lại cũng không phải nhiều. Nhưng y chính là không tin có loại độc được như vậy. Hắn nguyên cố vì sao phải nhờ người lừa gạt y. Ngay lập tức y đem chén được uống cạn.

10. Chương 10

Tác giả nói: thế là hoàn rồi đấy. tại hạ thật sự rất muốn nhìn thấy phần sau của Du Nguyệt a.... Đạo gần đây đặc biệt hứng thú chuyện Nam nam sinh tử nha. Phiên ngoại nam nam sinh tử được không? Có nên viết không?

Ngày nọ, được thần y tận tình cứu vớt. Du Nguyệt quả là đã được cứu sống kỳ diệu. Nhưng y chính là tâm càng thêm khó nhần. Tiêu Tịch Lâu từ vắng lặng nay lại người người ra vào đông đúc. Ở đây vốn đã có Tiểu Viên Tử, hẳn như vậy cho là chưa đủ liền phái đến mười thị nữ cùng thái giám hầu hạ. Y có đuổi bọn người kia cũng không đi.

Mỗi bữa đều đem cả một bàn thức ăn trông thật đau mắt bắt ăn, y không ăn liền quỳ xuống khóc lóc ỉ oi. Nguyên là đám người cũng bị bức bách. Hoàng y nam tử kia biết tính y dù cứng rắn nhưng chính là không thể làm ngơ trước người gặp nạn, liền bắt đám người này đi chịu trận. Y có chút chuyện, chính là bọn hắn phải chịu trận thay.

Thế nhưng như vậy cũng không có gì đáng nói đi, hẳn cư nhiên ra lệnh đám người không được phép đối y cấp rượu. Y chính là gần ba tháng rồi, một giọt rượu cũng không thể uống. Nghĩ đến Du Nguyệt một lòng căm giận cũng không nói được nên lời.

Tối đến, Du Nguyệt liền mang bảo cầm ra trước đình nguyệt hồ cận Tiêu Tịch cung đánh. Nơi đây quả là yên tĩnh, thoáng mát dễ chịu. Nói y cũng thực khổ, nơi kia khi xưa càng yên tĩnh, bây giờ càng náo động. Một nơi không quá lớn lại chứa quá nhiều người, đương nhiên sinh ồn không chịu được. Nghĩ đến tâm trạng y càng không tốt, thanh cầm càng nghe qua càng thực chói tai. Hoàng y nam tử từ xa bước tới, nghe qua thanh cầm không khỏi đau đầu.

Người kia như thế nào lại ra cái bộ dáng như thế này. Hẳn có bệnh phải cử kiêng không gặp được, y liền phó thành cái bộ dáng bệnh sắp chết. Nói hẳn vô tình không quan tâm, trước đây hẳn còn ngỡ có Tiểu Viên Tử chăm sóc y là đủ. Chính là không ngờ đứa nhỏ kia chăm sóc y không được chu toàn, lại nuông chiều đủ thứ mà sinh ra họa. Lại sợ y cô đơn, liền phái cả đám người đến bầu bạn đúng ý y. Như vậy lẽ nào người kia còn chưa vừa lòng. Nhưng bắt quá hẳn thực không biết cái gì gọi là vừa phải đi.

Đứng nhìn một lúc, hẳn không nói gì lập tức bước đến sau lưng y. Du Nguyệt còn không hay người đến, liền bị hẳn nâng bổng người lên vác trên vai có chút kinh ngạc cùng tức giận đâm lưng hẳn mấy cái nói: “Người— người làm gì a?”

(người ta thì đánh, bé này thì đâm lưng =]]z)

“Làm gì? Trăm đêm nay chưa có ăn a. Người đi ăn cùng trăm.”

“Cái gì đi ăn? Ta đã ăn rồi, không cần ăn nữa, buông ta xuống.”

Hắn hướng y cười, mắt đầy âm khí nói: “Ăn rồi cũng tốt, ngươi thì ăn.”

“Ngươi—”

Du Nguyệt một lời cũng không thể phản kháng liền bị hắn ôm hướng đi. Về đến Bảo Tâm Cung một đám người vừa trông thấy hắn liền bị dọa một trận. Hắn đưa người đến bên giường nhẹ nhàng để y nằm xuống, đồng thời buông miềm liềm xuống. Du Nguyệt kinh hãi muốn giãy đi liền bị hắn lôi lại nói: “Nguyệt nhi— Nguyệt nhi— ngươi khi xưa lúc nào cũng nguyện ý mà a. Cho ăn đi...”

“Ngươi...” Du Nguyệt nhìn tên hoàng y sắc lang này càng thêm tức giận. Hắn như nào lại nhắc chuyện năm xưa. Bất quá hắn bây giờ đã thay đổi. Cách đây nửa năm hắn lôi y lên giường mạnh bạo hành cho một trận, tâm đau còn chưa dứt, giờ cư nhiên lại muốn hành thêm một trận. Y đương nhiên kinh sợ. Lại nói người kia sắc dục lên cao, ngay lập tức đè y xuống trần lột không thương tiếc, y càng phản kháng lại càng bị hắn vây chặt.

Chính là hôm nay vừa đúng hạn kiêng cử của hắn. Nửa năm không sắc, không dục. Bây giờ nhìn y liền khiến hắn hỏa dục bùng phát, nói cho nên đêm nay y e là khó sống đi...

Quần quai hết một đêm, hắn quả là tinh thần hảo sảng khoái, đem người kia ôm chặt trong lòng nở nụ cười nhìn y nói: “Nửa năm, trăm cái gì cũng có thể chịu đựng, cái gì cũng có thể không cần. Hảo hảo dưỡng tâm. Chính là ngươi, trăm không thể không cần. Trăm cái gì cũng có thể quên đi, ngươi càng tuyệt đối không thể.”

Hắn ngày nọ dưỡng tâm cực khổ, ngay cả khi trí nhớ dần bình phục, có muốn đến gặp y cũng không thể. Khổ sở nói không được. Chính là năm xưa hắn đã từng có lỗi với y, hắn bây giờ dù có chịu chút khổ sở cũng là không sao. Nói cho nên lúc này hắn nhất định phải hảo hảo bù lại lỗi lầm năm xưa đi.

Nhìn người kia say ngủ trong lòng hắn, biểu tình cũng thực khác với năm xưa. Chính là người càng lớn càng khó tính, lại hay sinh giận dỗi, liền cười nói: “Ngươi a, thế nào không tin trăm. Trăm sau này nhất định không phụ lòng ngươi, vẫn không tin trăm sao?”

Những lời này, Du Nguyệt không phải không nghe. Chính là nghe rồi cũng im lặng. Hoàng y nam tử bây giờ so với năm xưa thực nhiều khác biệt. Nói hắn trúng cái được gì, ngay cả tâm tính cũng thay đổi, băng lãnh nhiều hơn, mạnh bạo nhiều hơn. Nhưng bất quá có một cái không thay đổi, y có thể nào không tin? Chân tình a...

Đêm nọ Du Nguyệt đột nhiên bị hắn mang lên giường ăn. Đau một trận đến mấy ngày cũng không xuống giường được. Hắn ngày ngày lưu lại Tiêu Tịch Cung... Cũng không phải, cái tên này năm xưa hắn vốn dụng tâm nghĩ y thích yên tĩnh nên đặt vậy. Nay hắn không nói không rằng liền đem cả Tiêu Tịch Lâu đổi thành “Tiêu Diêu Cung”. Ngày ngày tiêu diêu, vô sầu vô lo.

Hắn thấy y cả ngày ủ ám, sợ ở trong cung lâu ngày không được thư thái, liền mang y xuất cung, du ngoạn.

Người kia tự dưng được mang ra cung, quả là tâm tình có chút vui vẻ. Rồi khỏi cổng môn, ra đến ngoại thành, nhìn cảnh non xanh nước biếc, Du Nguyệt tâm hồn bỗng sáng lên. Y đã lâu lắm rồi mới được rời khỏi hoàng cung đầy u ám kia a.

Hoàng y nam tử cùng y cười chung trên một tuấn mã tản bộ dọc ven sông. Hắn một tay nắm lấy dây cương, một tay ôm chặt y nói: “Nguyệt nhi, còn giận trẫm?”

Du Nguyệt không nói, hắn lại thở dài hôn lên mép tai y nói: “Là trẫm năm xưa quả có chút mê mị, đã có người, lại nghe lời nịnh thần cho tiến cung một Mỹ cơ tây hồ. Trẫm khi xưa cũng là có chút ý muốn nhìn mặt cho tường tận...”

Hắn cứ nhiên nhắc lại chuyện xưa Mỹ cơ gì đó, liền khiến Du Nguyệt tâm cũng tối xuống, còn chưa có phản ứng gì đã nghe hắn thì thầm bên tai: “Mỹ cơ kia quả thực rất đẹp. Nhưng bất quá cũng không khiến trẫm dụng tâm quên người, càng không có ý muốn lưu giữ lại bên người...”

Hắn ngừng một lúc lại nói tiếp: “Chính là khi đó trẫm muốn giải tán hậu cung, Mỹ cơ kia được tiến cống đến, đêm nọ đột nhiên cao hứng dâng trẫm một tách trà thượng đẳng. Mùi vị thật sự rất kỳ dị...”

Nguyên chuyện năm xưa còn nhiều khuất mắt, thế nhưng Du Nguyệt một lần nghe thần y nói quả có chút bán tính bán nghi, cũng là không tiện nghĩ nhiều. Hắn như vậy càng không muốn y canh cánh mãi chuyện xưa trong lòng, liền quyết định đem chuyện này một lần bày tỏ. Lời còn chưa dứt đã nghe người kia nói: “Hoàng thượng...”

“Ân...” Hắn có chút kinh ngạc nhìn y, ôn nhu nói: “Nguyệt nhi không muốn nghe sao?”

Du Nguyệt gật đầu: “Không muốn. Chuyện đã là quá khứ, có nhắc lại cũng không thể thay đổi.”

Hắn cười tựa lên vai y nói: “Người nói đúng, bất quá trẫm chỉ muốn người tin tưởng trẫm. Tin là trẫm chưa bao giờ muốn quên người.”

Du Nguyệt trầm lặng một lúc gật đầu: “Ân...”

Hắn như vậy liền vui mừng thúc ngựa chạy nhanh đi không màn chuyện xưa. Những kẻ dụng tâm muốn hắn quên đi y cũng đã bị đem đi xử trảm. Hắn dù đã thật sự quên đi y cũng đã là quá khứ. Bây giờ hắn chính là nhớ rất rõ người này, không bao giờ quên—

Hắn cùng Du Nguyệt ngày ngày tiêu diêu tự tại. Ngày nọ để chứng tỏ chính mình thành tâm, mặc cho triều thần can gián, hắn liền đem cả hậu cung đi giải tán. Sắc phong y lên làm đương kim hoàng hậu. Từ triều thần đến dân chúng nhất mực ồ lên, kinh ngạc có, chê cười có.

Chính là thiên hạ này dưới sự trị vì của hoàng y nam tử, một thánh quân anh minh. Dân tình an cư lập nghiệp, vạn dân kính nể. Chỉ có duy nhất một việc đáng chê trách chính là sủng ái nam tử, không con kế

ngiệp. Năm thoái vị, liền cùng mỹ nam kia đi du sơn ngoạn thủy đời đời, kiếp kiếp một khắc không rời.

Nhân Gian Đa Tình – Toàn Văn Hoàn

~~ Tái kiến ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-gian-da-tinh>